

TREZITI-VĂ!

TERAPIE PRIN TRANSFUZIE DE SÂNGE

Preponderența, istoria și metodele acesteia
Riscurile, afacerile necinstite și alternativele acesteia

STAREA JALNICĂ A REFUGIAȚILOR DIN PALESTINA

Tragedia care vine de pe urma războiului

MARELE CANION

Capitala naturii

TRANSFUZIA DE SÂNGE ȘI BIBLIA

Calculați costurile și alegeți calea de acțiune

8 august 1950

Misiunea acestei reviste

Sursele de știri care vă pot ține treji la chestiunile vitale trebuie să fie libere de cenzură și interese egoiste. “Treziți-vă!” nu are restricții. Ea recunoaște faptele, le face față, este deschisă în fața realităților publice. Nu este legată de ambiții sau obligații politice; este nestingherită de agenți de publicitate care nu trebuie călcați în picioare; este nepărtinitoare față de crezurile tradiționale. Această revistă se păstrează liberă ca să-ți poată vorbi liber. Dar ea nu abuzează de libertate; își păstrează integritatea față de adevăr.

“Treziți-vă” folosește surse obișnuite de știri, dar nu este dependentă. Proprii ei corespondenți se află pe toate continentele, în sute de națiuni. Rapoartele ei necenzurate ajung la voi din cele patru colțuri ale pământului, prin aceste coloane. Punctul de vedere al acestei reviste nu este limitat, ci internațional. Ea este citită în multe națiuni, în multe limbi, de persoane de toate vârstele. În paginile ei sunt trecute în revistă multe domenii de cunoștință: guvernare, comerț, religie, istorie, geografie, știință, condiții sociale, minuni ale naturii, deoarece aria ei de acoperire este la fel de vastă precum pământul și la fel de înaltă precum cerurile.

“Treziți-vă” se dedică principiilor drepte, să demaște dușmani ascunși și pericole subtile, să apere libertatea pentru toți, să mângâie pe cei care plâng și să-i întărească pe cei deznădăjduți de eșecurile unei lumi delincvente, reflectând singura speranță pentru stabilirea unei drepte Lumi Noi.

Familiarizați-vă cu „Treziți-vă! Rămâneți treji citind „Treziți-vă!”

PUBLICATĂ BILUNAR DE WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC

117 Adams Street
N. H. Knorr, președinte
Cinci cenți exemplarul
Brooklyn N. Y. U.S.A.
Grant Suiter, secretar
Un dolar pe an.

CUPRINS

Terapie prin transfuzie de sânge – preponderența, istoria și metodele acesteia.....	4
Grupe de sânge.....	9
Terapie prin transfuzie de sânge – riscuri, afaceri necinstite și alternative.....	12
Moarte de pe urma transfuziilor.....	13
Sânge bolnav.....	14
Trafic comercial cu sânge.....	15
Starea jalnică a refugiaților din Palestina.....	20
Povești de la Tropice despre femei.....	25
Adevărata identitate a „oamenilor-maimuță”.....	26
Căsătorie la miezul nopții în Guiana Britanică.....	26
„Se îndreaptă spre un război cu arme”.....	30
Marele Canion – capitala naturii.....	31
Sculptat de un balaur mânios.....	32
Micro-cost pentru cel mai minunat microscop.....	36
Război fără vărsare de sânge.....	37
Religia în știri.....	36
„Cuvântul Tău este adevărul”.....	39
Transfuzia de sânge și Biblia.....	39
Ciocolata – de la sămânță la batoane de ciocolată.....	42
Retrospectivă asupra lumii.....	45
New York-ul își umple cupa.....	50

TREZITI-VĂ

„Este timpul să vă treziți” – Romani 13:11

Volumul XXXI

Brooklyn, N.Y, 8 August 1950

Numărul 15

Terapie prin transfuzie de sânge

Preponderența, istoria și metodele acesteia

Sunt multe mișcările filantropice care fac apel la iubirea de aproape. Ni se spune că merită să sprijinim această cauză. Se fac campanii periodice de *Crucea Roșie*, *Armata Salvării*, *Fondurile publice de binefacere*. Apoi mai sunt acele organizații preocupate de sănătate: *Fundația bolnavilor de cancer*, *Fundația bolnavilor de tuberculoză*, *Marșul monedelor*, pentru cei care suferă de paralizie infantilă, etc.

Printre aceste campanii se află una care a venit în prim-plan în special odată cu cel de-al Doilea Război Mondial. Sponsorizată de Crucea Roșie aceasta nu ne cere bani, ci sânge. Și pentru ce scop o face? Să fie folosit în

transfuzii de sânge, cică pentru a salva viața altora - cei care trec prin operații, cei care au accidente sau hemoragii, cei care suferă de afecțiuni serioase ale sângelui și pentru

a înființa o rezervă de plasmă care să fie folosită în următorul război. Dar suntem asigurați că dacă vom contribui cu sângele nostru în felul acesta salvăm viața altora. Și este nevoie de mult sânge. Unele spitale folosesc până la 1000 pinte (o pintă este aproximativ o jumătate de litru) pe lună, iar în orașe precum Londra sau New York se folosesc peste un sfert de milion de pinte anual. Așadar

la radio, în presa publică și la adunări publice este trâmbițată tema: „Frate, poți să dai o pintă?”

Ca toți să înțeleagă multe aspecte ce trebuie luate în considerare în ce privește transfuzia de sânge, revista *Treziți-vă!* publică o serie de trei articole despre acest subiect. Acestea vor urmări următoarele puncte: 1. *Preponderență, istorie și metode.* 2. *Riscuri, afaceri necinstite și alternative.* 3. *Poziția Scripturii față de folosirea sângelui în transfuzii.*

Politicienii se alătură în refren: „Primarul (O’Dwyer, New York) îndeamnă la daruri de sânge”, „Marchall avertizează despre nevoia urgentă de sânge”. Eisenhower cere facultății și campusului din Columbia să doneze sânge”.

Lumea spectacolelor își face partea ei: două spectacole pe Broadway numite „Donează sânge pe scenă!” Societățile de fraternitate „adoptă” pacienți cu afecțiuni de sânge grave, oferindu-le sânge cu regularitate; firmele de afaceri, sindicatele clasei muncitoare și instituțiile de educație sprijină „Caravanele de sânge” ale Crucii Roșii.

Clerul iese în evidență și mai mult. „Preotul cere sânge pentru doi copii”, „Patru preoți stau de vorbă despre Programul băncilor pentru sânge”, „Rugămintea preotului aduce 150 donatori”, „Bisericile ajută băncile de sânge”, „Crucea Roșie îl cinstește pe cardinal”, „Cardinalul Dougherty este citat ca donator de sânge” și-l arată primind un certificat de apreciere din partea oficialilor de la Crucea Roșie, ca recunoaștere a ajutorului său în programul lor pentru donarea de sânge. Un comunicat al Crucii Roșii spune: „Cel mai remarcabil aspect al programului băncilor de sânge, de anul trecut, (1949) a fost cooperarea Bisericii Catolice”.

Deși donațiile de sânge, ca răspuns la aceste apeluri, se limitează la o pintă o dată, mulți donează sânge în repetate rânduri. Astfel, Crucea Roșie spune că din milioanele care au donat sânge în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, 1.500.000 au donat opt pinte, iar 3.000 au donat 16 pinte sau două galoane, astfel ajungându-se la o medie de două pinte per donator.

Un om donează patru barili

(Un baril este echivalent cu 119 litri în S.U.A.)

Unii nu s-au mulțumit să-și limiteze donațiile la 16 pinte. Remarcabil printre aceștia a fost cazul lui Howard „Spike”, puternicul bărbat din Philadelphia, Pennsylvania, care într-o perioadă de treizeci și cinci de ani (a murit în anul 1946, la vârsta de 68 de ani) a donat 1.100 pinte de sânge, sau mai mult de patru barili. El a considerat un record al activității lui de donare de sânge când a donat cinci pinte în trei zile și în timpul unei epidemii a fost supus transfuziilor zilnic, timp de șase săptămâni. El a avut o „dietă post-transfuzie” ce consta din 3-4 livre de carne de vită, condimentată cu sare, despre care el simțea că avea ceva de-a face cu remarcabila lui abilitate de a produce sânge.

În rândurile din față ale donatorilor de sânge aflați în viață, deși mult în urma domnului Howard, se află S. Geo P. Lesur, care a primit medalie de merit din partea guvernului francez, pentru că a donat 135 pinte. Printre cei mai remarcabili donatori de sânge din Statele Unite se află un preot catolic, Alexander Butkowsky, din Poughkeepsie, New York. El este recunoscut peste tot pentru filantropia sa în ce privește sângele, depășind deja 100 de pinte. Alte rapoarte din presă tot vorbesc despre cutare și cutare care au donat cincizeci sau mai multe pinte din extrem de importantul flux sangvin.

Anumite țări au modalități diferite de a colecta sânge. Acest lucru a fost adevărat mai ales în timpul ultimului război. După atacul perfid de la Pear Harbour civililor care încălcau traficul li s-a dat ocazia să aleagă să plătească amenda în dolari sau cu o pintă de sânge. În Germania și în țările ocupate de germani oamenii erau obligați să doneze sânge, după model tipic nazist. Acest fapt a dat naștere la multe revolte, în multe părți ale Poloniei. Rușii au avut ideea fericită și practică – deși foarte inadmisibil pentru alte țări – să folosească sânge de cadavre, sângele celor care au murit brusc, și care aparent aveau o stare bună de sănătate. Acesta era colectat în primele opt ore după deces. Ni s-a spus că sângele de cadavre este folosit

pe tot cuprinsul Rusiei și că cel mai mare spital de urgență al ei nu folosește altceva. Rusia mai folosește mult și sângele de placentă (organul de comunicare dintre mamă și fătul nenăscut). La fiecare naștere este recuperat aproape un pahar din acest sânge și se spune că principala maternitate de aici folosește numai sânge de acest fel. În Statele Unite acest sânge se folosește într-o oarecare măsură, dar în principal pentru a fabrica produse comerciale din sânge. În Rusia și în alte părți mai este folosit sângele pe care îl pierde o mamă „după naștere”, dar acesta nu este valoros, existând riscul contaminării.

Astfel, sângele a fost strâns și este strâns de la oameni la naștere, în timpul vieții și după deces; cu voie și fără voie, în democrații și în totalitarism deopotrivă. Transfuzia de sânge ocupă un loc foarte respectat în această lume modernă, care privește pe aproape toată lumea, cu excepția ... cu excepția cui? Cu excepția martorilor lui Iehova, care nu sunt o parte a acestei lumi. – Ioan 15:19; 18:36.

Istoria transfuziei de sânge

Bineînțeles, fiind atât de diferiți în atât de multe privințe, nu este surprinzător ca martorii lui Iehova să nu urmeze calea acestei lumi moderne în privința transfuziei de sânge. Dar de ce, întrebi tu, nu au ei

nimic de-a face cu asta? Poate din cauză că nu sunt așa de preocupați de bunăstarea aproapelui, așa cum sunt alții? Nu prea, deoarece nici un grup de oameni nu este așa dornic să ajute, așa cum sunt ei; de fapt nici un alt grup nu este așa de devotat unui serviciu neegoist așa cum sunt ei. Atunci se datorează faptului că ei au considerente morale împotriva practicii transfuziei de sânge? Da, au! Și de ce au? Pentru că ei simt că transfuzia de sânge implică riscuri inutile, sau pentru că sunt încredințați că transfuzia de sânge este contrară învățăturilor din Biblie? Pe scurt, răspunsul este: În primul rând pentru că ei sunt încredințați că Biblia interzice întrebuințarea sângelui în orice formă și în orice mod, de la unul la altul. Pentru o explicație pe scurt a acestui subiect citiți articolul cu titlul „Cuvântul Tău este adevărul” de la pagina 25. Într-adevăr, există riscuri care n-ar trebui trecute cu vederea și care vor fi tratate în amănunt în acest număr al revistei *Treziți-vă!* Cu toate acestea, martorii lui Iehova n-ar face o chestiune de discuție din transfuzia de sânge doar din cauza acestor riscuri.

Pentru a obține o ilustrație completă a terapiei prin transfuzie de sânge pare potrivit să recapitulăm, pe scurt, istoria și metodele acesteia.

Mulți oameni care n-au nici o problemă dacă li se face o transfuzie cu o pintă de sânge în vene li s-ar face greață dacă ar fi puși să bea o pintă de sânge. Dar fie că ne place, fie că nu ne place, transfuzia de sânge este același lucru cu a bea sânge, căci astfel sângele unui individual este folosit să hrănească și să întărească pe altcineva. De fapt, pare să fie o oarecare nepotrivire în această chestiune, căci atunci când se injectează glucoză în sânge, la această procedură se face referire ca la o *hrănire* intravenoasă, și exact aceeași metodă este folosită astăzi în transfuzia de sânge.

Cu mult timp înainte ca omul să apeleze la transfuzii de sânge, el îl consuma pe cale orală, atât sânge de la animale, cât și sânge uman. Biblia vorbește despre băutul jertfelor de sânge (Psalmul 16:4). Istoria vorbește despre luptătorii care obișnuiau să bea sângele celor pe care-i ucideau în luptă, sperând astfel să câștige bravura victimelor lor. Alții îl consumau în scopuri medicale.

În anul 1492 medicii lui Papa Inocențiu al VIII-lea au încercat să-l vindece cu ajutorul sângelui a trei tineri pe care i-a costat viața. Cu toate acestea, metodele lor nu au avut succes și se spune că medicii implicați au fost executați pentru eșecul lor, cu excepția celui care a fugit din țară.

Deși acesta este citat adesea ca fiind primul caz de acest gen, este pus la îndoială de o autoritate remarcabilă în acest subiect (Wiener).

În prima parte a secolului al șaisprezecelea un medic a sugerat ideea unei transfuzii de sânge, iar în anul 1615 cineva descrie chiar în detaliu cu s-ar putea face lucrul acesta, cum să curgă sângele de la unul la altul, prin intermediul unor furtune. Deși nu există nici o înregistrare că ar fi încercat lucrul acesta, în esență este aceeași metodă care este încă folosită uneori. După multe experimente pe diferite animale, cu rezultate fatale, a fost realizată o transfuzie cu succes în 1665, între doi câini.

Cu câțiva ani înainte, Dr. Denys, din Franța, a făcut experimente în transfuzia de sânge, pe oameni, inoculând nouă uncii din sângele unui miel unui tânăr care suferea de anemie. Deoarece tânărul n-a murit, ci se simțea bine, Denys a primit meritul că ar fi realizat prima transfuzie de sânge pe un om, care a avut succes. Cu toate acestea, cineva care a scris despre acest subiect a observat că tânărul n-a fost salvat de transfuzia de sânge, ci de faptul că Dr. Denys n-a lăsat pacientul să sângereze, care era un lucru obișnuit în zilele lui, motiv pentru care tânărul suferea de anemie. Deși cantitatea de sânge de la miel nu i-a făcut

nici un bine, nici nu a fost destulă încât să-i facă rău. Astfel doctorul a primit „aplauzele care ar trebui primite pe bună dreptate de natură, pentru că a înzestrat corpul omesc cu proprietăți eficiente de a produce sânge”. Sau, cum ar spune martorii lui Iehova: „Meritul i se datorează marelui Creator, Iehova Dumnezeu, pentru că a înzestrat omul cu proprietăți așa de eficiente pentru producerea sângelui”.

În paranteză fie spus, acest fragment din istoria medicinei arată ironia asociată cu credința pe care le pun oamenii în practica medicală recunoscută: Starea unui pacient este înrăutățită și acesta suferă de anemie, deoarece medicul a urmat practica obișnuită din zilele lui – sângerarea. Intervine un alt medic, care oprește această risipă a fluidului vital din organism, dar nu se oprește aici și administrează ceea ce ar fi putut fi o poziune otrăvitoare, dacă pacientul n-ar fi fost așa puternic sau cantitatea de sânge ar fi fost mai mare. Deci, pentru că pacientul a supraviețuit, în pofida greșelii medicului, acesta a fost salutat ca primul care a realizat cu succes o transfuzie de sânge la un om!

Dr. Denys a încercat mai multe transfuzii de sânge, dintre care una a fost la un pacient cu sifilis, care a avut urmări fatale. Soția pacientului l-a dat în judecată,

afirmând că doctorul i-a otrăvit soțul (și el chiar a făcut lucrul acesta, deși nu cu otravă, ci cu sânge de miel). Curtea, deși l-a achitat pe doctor, a interzis transfuziile de sânge. Mai târziu, practica a fost interzisă de Parlamentul francez, de guvernul englez și de papă (1675).

Grupe de sânge

În prima parte a secolului al nouăsprezecelea a reînviat interesul pentru terapie prin transfuzie de sânge, iar oamenii au început să folosească sânge uman. Prin anii 1900 transfuziile de sânge erau folosite din ce în ce mai mult, dar în general doar în cazuri extreme, iar aproximativ jumătate din ele au avut ca rezultat fatalități. Doctorii din acele timpuri pur și simplu nu înțelegeau de ce cursul care dă viață unui individ cauzează moartea altuia, atunci când este transferat în sistemul lui circulator. În cele din urmă, experimentele au demonstrat că deși rezultatele sunt fatale atunci când se amestecă sângele diferitelor specii de animale, nu existau reacții neplăcute când se făceau transfuzii de la câine la câine, de la vacă la vacă. Dar de ce nu aveau un succes asemănător transfuziile de la om la om?

Această întrebare a primit răspuns pe larg din partea câștigătorului Premiului

Nobel din 1900, Landsteiner, prin descoperirea anumitor factori care cauzează aglutinarea celulelor roșii. S-a constatat că această „combinare” este cauzată de doi factori distincți din ser, cunoscuți sub numele de aglutine, și de doi factori din globulele roșii, numiți aglutinogene. Prin această descoperire toți oamenii au fost împărțiți în patru grupe. Cei ale căror globule roșii au aglutinogen „A” aparțin grupei A; cei ale căror globule roșii au aglutinogen „B” aparțin grupei B; cei ale căror globule roșii le au pe ambele aparțin grupei AB și cei ale căror globule roșii nu le au pe niciunele, aparțin grupei O. S-a constatat că aglutinele serului sunt distribuite în mod similar, fiind nevoie de o dublă verificare în ce privește compatibilitatea sângelui implicat.

Mai târziu au fost descoperite două sub-grupe, făcând șase în total. În anul 1927 s-au descoperit factorii „M”, „N” și „P” și mai târziu alte sub-grupe. Dar chiar dacă este exercitată cea mai mare atenție în clasificarea tuturor acestor grupe de sânge, de pe urma transfuziilor de sânge au rezultat simptome nefavorabile și chiar moarte.

În 1940, după ani de experimente pe diferite animale, în încercarea de a dezvolta un ser care să detecteze mai multe grupe de sânge, Landsteiner (pionier în

grupele de sânge) și Wiener (autoritate remarcabilă în prezent) au descoperit un alt element, factorul RH, care împarte toată rasa în alte două grupe. Acesta a fost numit astfel deoarece a fost localizat pentru prima dată în timp ce se făceau experimente pe maimuțe. Testul a arătat că aproximativ 85% din rasa albă are acest factor, prin urmare a fost numit Rh pozitiv, iar restul care nu-l au au fost clasificați cu Rh negativ. Astăzi testele se limitează în general la cele patru grupe principale de sânge, la două din sub-grupele lor și la factorul Rh.

Deși sexul nu are nici o legătură cu acești factori, diferența dintre rase descoperă variații în ce privește numărul grupelor sanguine. Toți acești factori sunt ereditari, urmând legile descoperite de călugărul austriac Mendel. Datorită acestor lucruri ele câștigă din ce în ce mai multă recunoaștere în cercurile legale, ajutând adesea la rezolvarea unei crime sau la stabilirea paternității.

Având în vedere multele grupe, principale și sub-grupe, publicația *Americana* declară că teoretic sunt posibile cel puțin 400 de clasificări diferite. Nemulțumindu-se cu aceasta, Wiener, discutând despre numărul din ce în ce mai mare de grupe care sunt descoperite, spune că „se pregătește definirea

individualității prin urma de sânge lăsată de amprenta digitală”, și adaugă că Landsteiner a fost de aceeași părere. Cu alte cuvinte, este de conceput că fiecare individ are propriul tip de sânge și se poate deosebi de sângele altcuiva.

Un alt obstacol care a împiedicat mult timp transfuziile de sânge a fost caracteristicile de coagulare a sângelui. După cum se știe bine imediat ce sângele vine în contact cu aerul începe să se coaguleze, iar cheagurile care intră în fluxul sangvin s-ar putea dovedi fatale cu ușurință, mai ales dacă ajung în camerele inimii. În 1914 această problemă a fost rezolvată prin descoperirea potrivit căreia nitratul de sodiu împiedică coagularea sângelui și nu are efecte dăunătoare asupra inimii. De atunci încolo tot sângele este „nitrurat” după ce este recoltat de la donator, ceea ce ajută și la depozitarea lui. Se mai adaugă dextroză.

Metode de transfuzii și fracțiuni de sânge

În transfuzarea sângelui s-au încercat numeroase metode, dintre care unele s-au dovedit mai practice decât altele. Cea mai veche și cea mai dificilă a fost metoda „directă”, prin intermediul căreia cele două vene erau suturate împreună. Această metodă nu mai este

folosită, deoarece nu permite transfuzii repetate. Apoi a urmat metoda „semidirectă”, prin care venele erau alăturate printr-un tub. În unele cazuri această metodă mai este folosită. Totuși astăzi este foarte folosită metoda „indirectă”, prin care sângele este mai întâi colectat într-un recipient, iar apoi pacientul este hrănit intravenos, picătură cu picătură. Recent a apărut o altă metodă, prin care sângele este împins într-o arteră prin presiune cu aer. Această metodă este folosită atunci când este considerată importantă viteza, atunci când în corp intră o pintă de sânge într-un minut și jumătate, în loc de o jumătate de oră, cât durează metoda picătură cu picătură. (De obicei durează șapte minute să obții o pintă de la un donator).

luptă cu bolile, fibrinogenul, primul agent de coagulare al sângelui, etc. Acestea sunt transformate în pulbere, materie spongioasă, pastă, țesut, toate valorificând funcțiile lor originale din sânge.

Cât sânge se folosește într-un singur caz? Aceasta variază în mare măsură, de la câteva uncii necesare pentru un copil, la mai mult de 30 de pinte, în timpul unei operații majore, la un adult. Cei care au boli grave ale sângelui primesc adesea între 2-4 pinte de sânge pe lună, unii copii primind deja între 400-500 pinte de sânge.

Cam atât am avut de spus despre preponderența, istoria și metodele transfuziilor de sânge. În articolul următor ne vom ocupa de câteva riscuri implicate.

Experții susțin că sângele depozitat începe să se deterioreze după paisprezece zile, deși în general se folosește până la 21 de zile. Din cauza acestei naturi perisabile a sângelui plasma uscată (sângele din care a fost înlăturată atât apa cât și globulele), se folosește frecvent mai ales în vreme de război. Aceasta mai are avantajul că nu contează grupa de sânge.

Printre alte elemente care sunt separate și folosite sunt albumina seroasă, gamaglobulinele care conțin anticorpii care

TERAPIE PRIN TRANSFUZIE DE SÂNGE

Riscuri, afaceri necisnitate și alternative

Indiferent de metoda folosită transfuzia de sânge a fost întotdeauna însoțită de riscuri. Au fost multe vieți jertfite, atât ale oamenilor cât și ale animalelor, în experimente pentru transfuzii de sânge, de animal la animal, sânge de animal la oameni și sânge de la om la oameni. O autoritate de seamă în acest subiect (Wiener) recunoaște că există riscuri:

De vreme ce terapia prin transfuzie de sânge implică un risc sigur, care nu este minor, ea nu trebuie efectuată fără indicații clare. Din nefericire, acest principiu nu este urmat întotdeauna. Pacienții primesc transfuzii din diferite motive, cu rezultate care nu meritau efortul sau chiar păgubitoare. În cazul leucemiei acute (o boală a globulelor albe) sau al carcinomului (cancer multiplu) familia ar trebui să fie informată de rezultatul inevitabil, decât să fie supusă unor cheltuieli pe o terapie care cel mult poate prelungi o existență mizerabilă, pentru o scurtă perioadă de timp.

Pericolul pândește în spatele acestor chestiuni simple, precum viteza cu

care este transfuzat sângele și cantitatea de sânge, mai ales în cazuri ce implică afecțiuni ale inimii. Trebuie avut în vedere conținutul de hemoglobină din sânge. Echipamentul trebuie să fie sterilizat complet. Unii recomandă chiar ca la început să fie transfuzați doar câțiva centimetri cubi de sânge și dacă nu apar reacții adverse să se continue procedura. Bineînțeles că dacă pacientul este inconștient nu vor fi observate astfel de reacții adverse. Transfuzia de sânge trebuie oprită la prima apariție a oricărei reacții adverse.

Sângele depozitat prea mult timp se poate dovedi a fi nefolositor sau chiar periculos. De fapt, în unele cazuri ar trebui folosit doar sânge proaspăt, așa cum s-a spus în *New York Times* din 19 mai, 1950: „Folosirea sângelui proaspăt este vital în maternitate. Cercetările arată că sângele depozitat își poate pierde agentul de coagulare, cauzând o adevărată nenorocire”. Mai grave sunt însă greșelile în ce privește grupele de sânge. Privitor la aceste riscuri, Dr. Wiener mai spune:

„Reacția pozitivă poate fi pierdută dacă amestecul ... nu este observat

suficient timp, așa cum se întâmplă în cazul unei urgențe ce necesită transfuzie de sânge ... sângele nou-născuților poate avea mai puțină sensibilitate, același lucru fiind adevărat în ce privește sângele depozitat. Cu toate acestea, chiar și în cazul sângelui proaspăt luat de la adulți s-au obținut reacții false, una din cele mai obișnuite erori fiind confundarea sângelui „AB”, din sub-grupa „A1-B2” cu grupa „B” din cauza unei activități mai slabe. ... La unele grupe doar cei care lucrează cu atenție vor avea succes să facă analize corecte.

Ni se mai spune că infecțiile acute, bacteriile, sarcina, malignitatea (precum cancerul) fac ravagii în ce privește testele.

Moartea survenită în urma transfuziilor

Dr. Wiener mai relatează despre cazul unui donator, pe care el l-a încadrat în grupa „AB”, care i-a spus că fusese clasificat cu trei ocazii anterioare în grupa „O”, care este chiar opusa primei. („AB” arată posedarea ambilor factori aglutinogeni, care fac rău altor celule ale sângelui, în vreme ce aceia care au grupa „O” se numesc „donatori universali”, căci sângele lor nu are nici unul din aceste elemente). După ce s-au făcut investigații s-a constatat că în cazul uneia dintre aceste trei donații anterioare greșeala fusese descoperită și

celulele sângelui fuseseră separate, fiind folosită doar plasma, fără nici o consecință gravă. Ce s-a întâmplat în celelalte două cazuri? Într-unul din cazuri pacientul care a primit sânge a murit la patru ore după transfuzie, iar celălalt a murit patru zile mai târziu. Circumstanțele în care au murit nu au lăsat nici o urmă de îndoială în mintea lui că aceasta a survenit în urma unei hemolize (distrugerea celulelor roșii prin ser incompatibil), dar în nici unul din cazuri medicul curant nici măcar n-a suspectat acest lucru. Într-unul din cazuri s-a dat vina pe operație, iar în celălalt pe afecțiunea existentă. Referitor la acest eșec de a identifica în mod corect cauzele morții, Wiener spune în continuare:

Dacă inevitabilul se produce după mai multe zile de la uremia cauzată de reacția hemolitică nu poate fi recunoscută legătura dintre deces și transfuzie. Aceasta explică de ce, până de curând, moartea cauzată de uremie după transfuzii de sânge, mai ales în cazuri de sarcină, s-a crezut că se datorează complicațiilor sarcinii, precum intoxicației, și nu transfuziei.

Dr. Frank Lahey, vorbind la un congres al *Asociației medicale americane*, în Atlantic City, New Jersey, în 1949, a accentuat, de asemenea, pericolul de incompatibilitate a sângelui „atunci când

testele de laborator nu sunt complete sau nu sunt făcute cu o grije excepțională”. Pe 2 aprilie, 1950, în *New York Times*, Dr. N. C. Kiefer a fost citat spunând că sângele este „un bun care poate fi letal dacă nu este depozitat și transfuzat cu o conformitate strictă, la standarde complete de siguranță”.

Printre cele mai serioase forme de confundare a grupelor de sânge este amestecarea Rh-ului pozitiv cu Rh-ul negativ, în special în cazul unei femei. Potrivit spuselor a doi doctori de la Școala Medicală și Spitalul Johns Hopkins, „pericolul este că femeile și fetele cu Rh negativ pot fi sensibilizate prin transfuzii de sânge cu Rh pozitiv. Apoi, dacă se căsătoresc cu bărbați care au Rh pozitiv copiii lor se pot naște cu cea mai gravă formă de eritroblastoză (o boală a globulelor roșii) și de obicei nu vor supraviețui”. Ca exemplu, ei citează cazul unei femei de 22 de ani, al cărui prim copil a fost diagnosticat cu icter, la cinci ore după naștere, din cauza unor substanțe anti-pozitive din sângele mamei. Substanțele anti-Rh s-au dezvoltat ca urmare a unei transfuzii de aproape cinci uncii de sânge, când mama era un sugăr de două luni ce suferea de dizenterie.

La *Johns Hopkins Hospital* cazurile de această maladie cumulată au crescut de

5 ori în ultimii ani, care se potrivește exact cu rata de creștere a transfuziilor de sânge. De vreme ce procentul Rh-ului negativ al populației este stabilit, aproximativ 13-15%, creșterea trebuie să se datoreze unei creșteri a numărului de femei sensibilizate cu Rh pozitiv, din cauza transfuziilor de sânge, susțin doctorii.

În această conjunctură este interesant să observăm că un bărbat a primit daune în valoare de 9.000 \$, din pricina morții soției sale, care a avut loc la două zile după ce primise o transfuzie de sânge. O examinare post-mortem a arătat că ea avea Rh negativ, în timp ce primise sânge cu Rh pozitiv.

Sânge bolnav

Cu riscuri la fel de mari, dacă nu chiar mai mari decât confundarea grupei de sânge, este sângele bolnav. Referitor la donatorii de sânge, autoritatea Wiener declară că ei „trebuie să aibă o sănătate perfectă”. Un articol ce a apărut pe 29 ianuarie, 1950, *Sunday Bulletin*, din Philadelphia, Pennsylvania, declară:

Cu toate acestea, ce nu știu mulți donatori sinceri este faptul că sângele care nu este liber de germeni poate costa viața celui pe care avea în vedere s-o salveze. Din acest motiv, fiecare persoană care donează sânge ar trebui să fie sinceră și să spună

bolile de care suferă. Fiecare angajat de la o bancă de sânge trebuie să dea o atenție deosebită înregistrărilor de acolo și testelor de sânge.... Cândva o investigație a arătat că aproape 5% din sângele colectat de una din băncile de sânge renumite era contaminat cu virusul hepatic (o maladie îngrozitoare a ficatului).

După ce relatează despre o tânără care a primit o transfuzie de sânge în urma unui accident și ca urmare a contactat o boală de ficat, după care i-a luat mai mult timp să se refacă decât după accident, articolul continuă:

Dacă nu se exercită cea mai mare prudență în sângele pregătit pentru transfuzie se pot găsi diferiți tipuri de virusi, inclusiv cei gripali sau ai paraliziei infantile. În mod asemănător, acest sânge sau această plasmă ar putea fi purtători de germeni ce cauzează malarie sau alte boli. Sau ar putea conține substanțe ce produc alergii, numite „alergeni”. Aceste substanțe pot cauza urticarie, febra fânului sau astm. Virusul hepatitelor sau alți virusi nu pot fi observați la microscop. Aceasta face ca o astfel de infecție să aibă un risc mai mare decât cea cauzată de organisme în formă de bacterii care pot fi mai ușor de detectat.

Pericolul care se află în spatele transfuzării de sânge bolnav este mai mult accentuat de raportul de știri care relatează

cazul unei văduve a unui veteran de război, care a cerut guvernului o despăgubire de peste 175.000\$ pentru că acesta murise din cauza unei transfuzii de sânge, în urma căruia el făcuse icter. Accentuând și acest risc, un scriitor din *Saturday Evening Post*, din 25 martie, 1950, spune că acest virus hepatic este unul dintre cele mai greu de distrus și că individul îl poate avea cu cinci luni înainte de a se îmbolnăvi, așa încât să fie conștient de prezența acestuia. Din cauza apariției întârziate a reacțiilor adverse, precum și a prejudecății față de transfuzii, adesea transfuzia de sânge primește vina pe care o merită.

Având în vedere toți factorii care trebuie luați în considerare în transfuzia de sânge: cantitatea exactă, viteza cu care este injectat, starea sterilă a echipamentului, grupa exactă de sânge și pericolul care stă în contaminarea sângelui – este corect să spui că „riscul implicat este *minor*?”

Trafic comercial cu sânge

Și dacă suntem complet sinceri și recunoaștem că multiplele riscuri sunt reale și există din cauza factorului uman de neglijență și uitare, ce avem de spus în ce privește riscul, atunci când împrejurările suspectează sinceritatea celor implicați, deoarece se face trafic cu sângele? Că oamenii își vând propriul sânge, și o fac din

diferite motive, asta este știrea de zi cu zi: „Elevii își vând sângele pentru a strânge bani mai ușor”, „Enoriașii plătesc cu sânge pentru restaurarea bisericii”, „Un tată își vinde sângele pentru a potoli foamea familiei” Acestea sunt doar câteva titluri.

Și ce putem spune despre riscul implicat atunci când băncile de sânge primesc sânge de la necunoscuți și nu pun întrebări? Observați acest raport al unui ziarist pentru New York *Mirror* din 6 martie, 1950:

„Cam la trei săptămâni David E. Cohen vinde o pintă din sângele lui. ... Am vizitat trei bănci de sânge. Au refuzat categoric să-mi dea voie să fac fotografii. ... La început trebuie să fi fost vreo 100 de oameni ce stăteau jos pe niște bănci de lemn, așteptând să le vină rândul, majoritatea bărbați și tineri, neîngrijiți, oboșiți, înfometați, cu ochii în fundul capului și fețe palide ...„Nu prea te examinează aici”, spunea David. Îți verifică doar inima și tensiunea și nu pun întrebări”.

A doua bancă de sânge, aflată mai în centru, nu era aglomerată deloc. Paznicul de la ușă a spus că asta se datora faptului că era prea frig. „Dar în zilele de sâmbătă sunt o mulțime”, a adăugat el. În fiecare sâmbătă el adună de pe podea câte opt dintre ei. Pur și simplu cad din picioare pe neașteptate. ...

La a treia bancă un doctor foarte drăguț a spus că nu exista nici o modalitate prin care să se verifice dacă un donator are malarie sau astm. El a mai spus că băncile de sânge primesc de la spitale un preț standard de 15\$ pe o pintă de sânge.

Potrivit spuselor unui pacient de la unul dintre spitalele renumite din New York, prețul pentru transfuzia unei pinte de sânge era: 50\$ pentru pacienții din camerele private, 40\$ pentru cei din camerele semi-private și 30\$ pentru cei din saloanele de spital. Amărâțul primește 5\$, banca de sânge îl vinde cu 15\$, spitalul primește între 30\$ -50\$.

Această afacere necinstită nu se limitează doar la New York. Mergem pe continent și ce aflăm? *Mirrors* din Los Angeles, 31 ianuarie 1949 ne spune:

SÂNGELE CURGE PRIN SKID ROW

FABRICILE DE SÂNGE ÎI SECĂTUIESC
PE SĂRACI

EPAVE EXPLOATATE ÎN L.A

Prin Los Angeles curge un râu roșu de sânge de 1 milion de dolari. Sursa lui este grămada de toxicomani din Skid Row. Acesta se oprește în renumitele spitale de lux din tot orașul. Cine beneficiază de pe urma nenorociților din societate, care nu au nimic de vândut decât propriul sânge?

Sunt oamenii bolnavi din spitale, umflați cu sângele stricat, luat de la drojdia societății? Prețul de cumpărare pentru o jumătate de acru din iadul Los Angeles-ului este de 4 \$ pinta. Prețul de vânzare la spitale este de 25 \$ pinta. Cine obține profitul de 21 \$?

Jumătate din „băncile de sânge” din Skid Row trec zilnic prin fabrica de sânge bețivani, degenerați, vagabonzi ... Un bărbat deja și-a vândut viața pentru jalnica sumă de 4 \$. Câți din acești bărbați au pierit ca cineva să aibă un profit de 21 \$? Sau cine știe câți oameni nevinovați din spitale au murit pentru că transfuziile conțineau sânge contaminat?

Da, cine știe? Nimeni! Sângele este o cantitate necunoscută. Este ca și cum ai primi o monedă și nu există nici o modalitate de a afla dacă este falsă sau nu. Și dacă erorile făcute în ce privește grupa de sânge sunt rareori criticate pentru răul pe care-l produc este puțin probabil că vor fi învinuite transfuziile făcute cu sânge contaminat. Statisticile nu vor arăta niciodată realitatea! Dar se vede o recunoaștere tacită a acestui pericol în declarația unui doctor de la Harvard, făcută cu ceva timp în urmă (1947), în sensul că printre cei al căror sânge nu va fi folosit pentru transfuzii sunt cei care au primit la rândul lor transfuzii de sânge, sau orice fel de produse din sânge.

Ce putem spune despre politicienii care încurajează așa de puternic transfuziile de sânge, dar nu fac nimic pentru a opri aceste escrocherii? Despre fraternitatea medicală din spitalele recunoscute, de înaltă clasă, care sunt gata să profite de ocazie prin viața acelor oameni care-și pun încrederea în grija lor? Despre egoismul oamenilor care administrează aceste bănci de sânge? Da, și despre nefericiții mizerabili care sunt gata să-i îmbolnăvească pe alții, doar ca ei să „poată face pe bufonii” sau să se îmbete, fiecare dintre ei și toți laolaltă ignorând condiția pusă de Dr. Wiener: „să fie perfect sănătos”?

Alternative

Dar poate considerați că este mai bine să riscați o transfuzie cu sânge contaminat, cu o grupă greșită, nesănătos sau cu prea mult sânge, decât să muriți din cauză că nu ați primit o transfuzie de sânge. Care sunt riscurile prin comparație? Sunt transfuziile de sânge „iminate” sau există alternative și dacă da, care sunt acestea?

Mai întâi de toate să observăm ce face sistemul atunci când susține pierderea de sânge din cauza unei hemoragii, a unui accident, etc. Este mică pierderea? Atunci globulele roșii mature, depozitate în măduva osoasă chiar pentru aceste

urgențe, își fac simțită prezența înlocuind deficitul și nu are loc nici o tulburare. Este mare pierderea de sânge? Atunci trec la lucru mai mulți factori. Fluidele din țesuturi și stomac intră în fluxul sangvin, oferindu-i cantitatea necesară de fluide, astfel încât inima să poată menține tensiunea sângelui. Pacientul simte că-i este sete, cere apă și lichidele din corp sunt înlocuite. Globulele roșii se grăbesc după cum o cere nevoia, unele neajunse încă la maturitate și unele chiar cu nuclei. (Este ceva asemănător cu o țară aflată în război, care folosește în luptă băieți după ce a fost epuizată rezerva de bărbați de luptă). Sistemul nervos somatic ajută, făcând inima să bată mai tare și vasele de sânge să se contracte, astfel ajutând cantitatea redusă de sânge să servească scopului vieții. Iar dacă pierderea este și mai mare, atunci aceste activități se derulează și mai rapid.

Și ce putem spune despre ajutorul primit din exterior? Pectina și apa au fost folosite de nenumărate ori în loc de sânge, fără nici un caz de șoc chirurgical post-operator. În 1916 Dr. Bayliss a raportat despre folosirea gumei de acacia, în proporție de 6%, într-o soluție salină, de o mie de ori, fără să fie înregistrat vreun rezultat nefavorabil.

În 1947 *New York Times* scria despre un raport referitor la o substanță

chimică retrasă, un înlocuitor chimic pentru plasma sangvină, pe care germanii au folosit-o în timpul războiului de 300.000 de ori, pe 40.000 de pacienți diferiți. *Asociația Americană de Medicină* a studiat problema, dar de atunci nu s-a mai auzit nimic.

Sub titlul „*Descrierea noului ajutor pentru sânge*”, *New York Times* din 30 decembrie, a raportat că un medic de la clinica Mayo a spus: „Dextranul, pe lângă faptul că are niște costuri foarte mici, evită unele din efectele dificile ale plasmei, comparativ cu întrebuințarea de sânge complet. Înălătură complicațiile transfuziilor, care au crescut pe măsură ce se descoperă mai multe despre grupele de sânge.” Observați cu atenție ultima frază „*Înlătură complicațiile transfuziilor care au crescut pe măsură ce se descoperă mai multe despre grupele de sânge.*”

Descriind noua metodă de transfuzie prin care sângele este pompat literal în arteră, Dr. I Page, de la *Cleveland Clinic Foundation*, declara: „În stări de urgență s-a folosit cu succes apa de la robinet și apa cu sare”. Da, doar „*apă de la robinet și apă cu sare*”.

În cartea sa, *Aventuri prin transfuzia de sânge*, vorbind despre tratamentul pentru șocul chirurgical din zilele de altădată, precum ar fi ținerea pacientului cald, Bernheim adaugă: „Injecțiile

intravenoase cu soluție salină au avut efectul de a restabili pacientul în stare de conștiență”. Iar referitor la întrebuintarea lor, astăzi, el spune: „Soluția salină încă este folosită și face un mare serviciu. Dar, ca orice altceva, are limitele ei care trebuie recunoscute”.

Cu toate acestea, Alonzo J. Shadman, de la Forest Hills, Massachusetts, nu restricționează folosirea soluției saline în nici un fel. Scriind în *Glasul poporului*, din iunie 1948, el spune:

Practic medicina și chirurgia de peste 40 de ani și n-am făcut până acum nici o transfuzie de sânge sau de fracțiuni de sânge, pentru nici un scop, și niciodată n-am avut vreun pacient care să se afle într-o stare mai rea pentru că nu a primit transfuzia. Am avut foarte mulți pacienți care erau storși de sânge, de pe urma pierderii de sânge, și o perfuzie cu soluție salină normală i-a salvat întotdeauna. ... Am văzut pacienți care s-au întors în pat și au murit imediat după transfuzii de sânge. N-am văzut niciodată o reacție neplăcută de pe urma unei transfuzii saline necesare. Sunt tot atâtea tipuri de sânge câte persoane sunt pe această planetă.

Exemplele de mai sus arată clar că există înlocuitori practici și valoroși pentru sânge, când sistemul se află în pericol din

cauza acestui fluid vital. Se pare, de asemenea, că profesia medicală renunță la metodele mai simple și mai sigure în favoarea celor care implică riscuri mai mari, strecurând de fapt țânțul, reprezentat de soluția salină, și înghițind cămila, reprezentată de sânge bolnav și incompatibil. Ei ignoră de bună voie minunatele facilități ale corpului de a produce sânge și înalță complicata și periculoasa terapie prin transfuzie de sânge.

Să facem un rezumat: Am observat campania pentru donatorii de sânge și istoria transfuziei de sânge, de la începuturi până în prezent. Am observat metodele de transfuzie și cum este întrebuintat sângele. Am prezentat câteva riscuri și am arătat că există o escrocherie îngrozitoare în traficul cu sânge, care se simte până la cer. Am văzut, de asemenea, că există alternative la transfuziile de sânge, ce implică riscuri mult mai mici.

Dar aici nu s-a spus tot legat de această poveste. Chestiunea de mai sus poate fi considerată ca și o controversă și doar luând în calcul calitățile acesteia cineva este liber să aleagă singur dacă primește sau refuză transfuzia de sânge. Cu toate acestea, transfuzia de sânge este echivalentă cu a bea sânge, iar Dumnezeu, în Cuvântul Său, Biblia, a arătat foarte clar

creștinilor care este voința Lui cu privire la această chestiune, cu trei ocazii diferite: imediat după Potop, lui Noe și familiei acestuia, membrilor Teocrației tipice, națiunea Israel, prin al lui purtător de

cuvânt, Moise, și urmașilor lui Cristos, prin hotărârile apostolilor din biserica timpurie. Pentru dovezi, vedeți detalii într-un alt articol intitulat „Biblia și transfuzia de sânge”, de la pagina 25 a acestui număr.

Starea jalnică a refugiaților din Palestina

De la corespondentul „*Treziți-vă!*” din Liban

Toată lumea spera că după cel de-al Doilea Război Mondial venise timpul care să aducă pace tuturor oamenilor, pace care să-i lase la ei acasă, în patria lor, pentru a trăi în libertate și fericire. Era prea frumos ca să fie adevărat, căci la scurt timp după încetarea armelor din cel de-al Doilea război Mondial au început ostilitățile arabo-evreiești pentru controlul și ocupația Palestinei. În timpul izbucnirii acestui conflict toate cotidienele aveau pe prima pagină știri despre acest lucru. Dar acum a ajuns la sfârșit un alt conflict. În țară a fost stabilită o pace instabilă. Dar istoria nu se sfârșește aici, căci de pe urma acestei lupte aproape un milion de arabi palestinieni au fost făcuți refugiați. O altă rușine care trebuie adăugată înregistrării infame a acestei lumi este starea jalnică a refugiaților din Palestina.

Să luăm în considerare câteva din evenimentele care au fost motive pentru care o întreagă populație să-și părăsească locuința și patria. Sfârșitul anului 1947 i-a găsit pe evrei și arabi oțelindu-se fiecare pentru momentul critic ce avea să marcheze sfârșitul mandatului britanic. Evreii au lansat o campanie de succes pentru a procura arme noi și eficiente de la europeni și americani. În timp arabii au constatat că se confruntau cu un dușman puternic înarmat, cu care nu puteau să se pună prin propriile resurse. Mulți din clasa bogată au început să plece în statele arabe din vecinătate, în special în Liban.

După câteva altercații minore cazanul războiului a dat în foc dintr-o dată, pe 30 decembrie, 1947. Un evreu a pus o bombă aproape de intrarea într-o rafinărie de petrol, în orașul Haifa, ce a avut ca rezultat o explozie îngrozitoare și moartea unor muncitori arabi. Într-un schimb rapid

de violență, evreii de la conducerea companiei au fost uciși de arabi mâniași, iar teroriștii evrei au măcelărit toată populația satului arab Dayr Yaseen. Frica a pus stăpânire pe țară, având ca rezultat fuga unui al doilea grup de palestinieni, apoi un al treilea grup.

Din Palestina au început să vină mii de oameni, folosind toate mijloacele de transport și aglomerând toate drumurile. Mulți care dețineau vehicule comerciale au profitat de acești oameni amărâți, solicitându-le prețuri exorbitante pentru a-i ajuta să fugă din țară. Alții care n-au fost așa de norocoși au trebuit să înlocuiască mijloacele de transport cu cămile și măgari, pentru a-și lua lucrurile adunate în grabă. Mii dintre aceștia au în ceput să se stabilească în Liban, Siria, Egipt, Iraq și Transiordania. Între timp, evreii au atacat orașul Haifa, pe 22 aprilie, 1948, obligându-i pe toți locuitorii care nu erau evrei să părăsească orașul în scurt timp, mai ales portul din Haifa.

Un exod în panică

Într-adevăr, era o priveliște jalnică să vezi multe mii de oameni, îngrămădiți în port, având în față marea și așteptând bărcile care să-i ducă de acolo. Teama și panica puneau stăpânire pe populație, când fiecare se gândea la el sau la ai lui – dacă mai era timp să te gândești la ceva. Bărcile au transportat al patrulea grup de refugiați în orașele din sudul Libanului. O barcă a dus câțiva membri ai unei familii și a ancorat într-un port, unde au coborât pasagerii, în vreme ce altă barcă a dus restul membrilor acestei familii în alt port. A fost o perioadă de agonie, neliniște și necaz. Multe familii au fost despărțite și împrăștiate în mai multe țări. Un al cincilea grup a fugit din Palestina după ce armatele arabe au dat greș în încercarea lor de eliberare. Nu este ușor să vezi haosul cauzat de deportarea a milioane de oameni.

Trebuie observat că au fost trei categorii de oameni care au părăsit Palestina: cei bogați, care au aranjat lucrurile să ia bani cu ei, clasa de mijloc sau clasa muncitoare și clasa cea mai săracă, ce deține puțin din bunurile acestei lumi. Această clasă din urmă reprezintă cea mai mare problemă.

La sosirea refugiaților guvernele arabe au preluat responsabilitatea de a se ocupa de ei. Au fost înființate comitete arabe, cu scopul de a strânge alimente și bunuri pentru a le ușura suferința. Mulți studenți și cetățeni s-au alăturat acestei mișcări, dar au constatat că era o sarcină mare ce necesita mai mulți bani decât puteau ei să strângă. Acest ajutor l-au oferit continuu până în ianuarie 1949, când Liga Societăților de Cruce Roșie a preluat sarcina că se îngrijește de oameni cu banii alocați de U.N. Națiunile Unite au donat 32 milioane de dolari pentru acest scop. După înregistrarea refugiaților au fost făcute rații. Rațiile lunare constau din făină, zahăr, orez, fasole, margarină sau ulei și alte bunuri de larg consum, din când în când. Mamele care au copii primesc lapte. Dacă ne oprim să calculăm valoarea acestor rații per individ ea se ridică la 2\$. În mod sigur ea este sub nivelul de sub existență și te întrebi cum continuă aceștia să supraviețuiască.

Mulți dintre refugiați și-au exprimat nemulțumirea și dezamăgirea față de modul în care Crucea Roșie se ocupă de lucruri. Au fost făcute acuzații în ce privește corupția și caracterul reprobabil din Crucea Roșie. Directorii și angajații acesteia au fost acuzați că au furat din banii special alocați pentru refugiați.

Adăpostiți într-un refugiu de mizerie

Dacă ai vizita una din taberele lor de refugiu ai fi copleșit de tragedia acestuia: corturi supra-aglomerate, podele murdare, câteva pături sau câte o saltea de paie pe ici, pe colo, pentru norocosul care le poate folosi noaptea. Dar pentru a obține o bună ilustrație a condițiilor în care stau acești refugiați cităm din revista *The Red Cross World*, din martie, 1949.

Starea mizerabilă a acestor refugiați de astăzi încă este tragică. În cea mai mare parte aceștia trăiesc în condiții de mizerie extremă. Deși un număr mare din ei se află în tabere, în barăci folosite de armată, în foste tabere ale refugiaților armenieni, sau în corturi, mulți alții s-au refugiat în orașe și sate. Peste tot locurile sunt aglomerate. De exemplu, la Saida, în Liban, 10.000 de refugiați sunt adăpostiți într-un oraș, a cărui populație este în mod obișnuit de 16.000 oameni. Casele particulare, magazinele, garajele, chiar și moscheele gem de refugiați. Câțiva palestinieni care s-au îngrijit să-și ia ceva bani au închiriat locuințe. După ce banii s-au epuizat ei au fost obligați fie să renunțe la locuințe, fie să vândă ce mai aveau, pentru a putea avea un acoperiș deasupra capului. Membrii Secretariatului Ligii au observat în inspecțiile făcute recent familii aflate în

astfel de situații. Fiind golite de mobilier, toate casele și adăposturile sunt umplute până la refuz. Alte grupuri care au fost evacuate n-au avut altă alternativă decât să caute adăpost în corturile deja supra-aglomerate. Corturi care de obicei sunt făcute să găzduiască 10 persoane, găzduiesc adesea 30 persoane. Cazărmile armatei pline la capacitate maximă permit un minim de intimitate; suprafețele repartizate familiilor fiind despărțite prin pături suspendate. Rezultatul este o promiscuitate regretabilă, agravată de durata prelungită a acestor condiții. Acești oameni au ajuns aici prost hrăniți, răciți, disperați din pricina prezentului și a viitorului, ruinați de boli și victime ale bolilor obișnuite în aceste condiții chinuitoare. Ei prezintă o problemă ce nu poate fi descrisă în cuvinte.

Până în acest an, 1950, situația a rămas nechimbată. Se estimează că 120.000 de oameni s-au refugiat doar în Liban, țară aflată la granița cu Palestina, în partea de nord. Într-o țară în care nu prea există locuri de muncă ei se luptă să prelungească o existență chinuitoare. Națiunile Unite studiază în prezent un proiect prin care mulți dintre ei să poată munci; cu toate acestea până acum nu s-a făcut nimic.

Un popor care are nevoie de speranță

Este ușor de înțeles de ce majoritatea acestor oameni se află astăzi deziluzionați și într-o stare lipsită de speranță. Știind că erau de cincizeci de ori mai mulți ca număr față de dușmanii lor s-au gândit că vor trece doar câteva săptămâni până când armatele arabe vor veni și îi vor distruge pe evrei. Nici unul dintre ei nu se aștepta să dureze mai mult de câteva săptămâni, de aceea unii din ei au plecat doar cu ce au putut căra cu brațele. Proprietarii de magazine doar și-au închis magazinele. Oamenii și-au închis ușa de la casă și au fugit. Acesta este motivul pentru care mulți evrei care au emigrat în Palestina au putut să se stabilească într-o casă cu tot confortul.

Mulți refugiați aveau ferme și aveau investiții mari făcute în proprietăți, magazine și industrie. Alții au avut toți banii investiți în imobiliare sau echipamente. Unii care aveau economii în bancă nici măcar nu s-au oprit să-i retragă înaintea de a pleca, pentru a afla mai târziu că banca le înghețase depozitele și banii nu mai puteau fi retrași. Cineva a relatat că el și familia lui munciseră din greu ani de zile pentru ceea ce aveau și în douăzeci și patru de ore au pierdut tot.

Care sunt sentimentele acestor oameni față de alții? În primul rând, ei îi învinovățesc pe lideri pentru că n-au purtat un război unit. Pe de altă parte, cei care gândeau lucruri frumoase despre Statele Unite au acum o atitudine schimbată, datorită ajutorului de război american dat evreilor. Nici președintele Statelor Unite nu este apreciat pentru apelul făcut evreilor în 1945. Iar sentimentele lor nu sunt mai bune nici față de Națiunile Unite, de la hotărârea ca Palestina să fie împărțită. În ce-i privește pe britanici, ei nu sunt de încredere din pricina obiceiului de a face o politică dublă în Orientul Apropiat.

Un alt factor important este întoarcerea multor refugiați de la Biblie la necredință. Motivul pentru aceasta este că același cler al creștinătății a propagat ideea că, potrivit Bibliei, evreii sunt destinați să se întoarcă în fosta patrie, în împlinirea profeției. De vreme ce evreii și-au atins ținta, preluând o parte din Palestina, refugiații arabi consideră Biblia, în special „Vechiul Testament”, o carte evreiască. Așadar, cu această învățătură eronată în minte ei s-au întors acum împotriva Bibliei.

Pe de altă parte, constatăm că mulți dintre acești oameni buni nu s-au întors

împotriva Bibliei și n-au părăsit-o din pricina a ce li s-a întâmplat. Mulți cu bunăvoință dintre ei se întorc la Biblie și o studiază, obținând o cunoștință exactă din Scripturi, despre cum va aduce Dumnezeu în existență o lume nouă, sub conducerea Împărăției iubitului său fiu Isus Cristos, iar ei se bucură de această cunoștință. Ei știu că nu-și pot pune nici o speranță reală în nici un conducător uman, națiune sau Națiunile Unite. Împărăția lui Cristos este singura speranță pentru refugiații rătăcitori.

„Baterii” cu lumină solară

Oprindu-se la jumătatea acestui secol al douăzecilea, oamenii de știință și inginerii și-au făcut timp să privească în viitor și să prezică ce poate aduce acesta. Printre alte lucruri, ei văd posibilitatea de a lumina interiorul caselor noaptea cu lumina soarelui depozitată și captată în timpul zilei. Un astfel de lucru este posibil dacă se pune un procent mare de pudră specială de fosfor pe tapet sau alt material pentru finisaj de interior. În timpul zilei fosforul „se încarcă” cu radiații solare care, la rândul lor, se face vizibil noaptea, sub forma unei iluminări strălucitoare.

Povești tropicale despre femei

Romanticele insule de la Marea Sudului își au propriile obiceiuri ciudate referitoare la femei. Polnezia este un nume dat miilor de insule mici, ce transformă Pacificul într-un uriaș arc, din Noua Zeelandă la sud de Hawaii, și Insulele Sandwich la nord. Femeile au o piele minunată pe care o întrețin cu mândrie, prin multă spălare și hidratare. „Săpunul” folosit de ele este un fel de pământ roșu, care face spumă în apă. În aceste insule tropicale viața nu este așa de complicată și de ocupată și doamnele își pot face timp pentru astfel de lucruri. Dacă ele respectă tradiția feminină de a-l lăsa pe iubit să aștepte, lucru de înțeles acolo, trec ore întregi până își aranjează părul. Ele chiar au un dumnezeu separat pentru cei care le aranjează părul, al căror ajutor este cerut de ele atunci când aceștia sunt la lucru.

În majoritatea triburilor căsătoriile sunt aranjate între părinții fetei și un intermediar, „John Alden”. Cu toate acestea, unele triburi îi permit femeii să facă o propunere de căsătorie unui bărbat de rang egal cu ea sau inferior, privilegiu pe care femeile din Occident se presupune că

îl au o dată la fiecare patru ani. Tahiti merge mai departe și permite femeii care este superioară ca rang soțului să se căsătorească cu câți bărbați vrea, deși rămâne soția legală a primului.

În Melanezia, un alt grup mare de insule, în unele insule a fost transmis din vechime obiceiul de-ți îngheață sângele-n vine de „ucidere a văduvei”. La baza acestui obicei este ceva asemănător cu aceasta, așa cum se practică în Fiji: Nativii superstițioși cred că după moarte cineva trebuie să treacă „în lumea cealaltă” prin intermediul unui anumit paznic. Se pare că acest paznic acceptă doar o singură dovadă că acest „client” a fost căsătorit pe pământ și aceasta este prezența spiritului soției alături de soțul ei. Nici unui spirit de parte bărbătească nu-i va fi permis să treacă, fără un tratament oribil, dacă nu este însoțit de spiritul unei femei. Pentru a fi siguri că soția va rămâne cu soțul ei, ea trebuie ucisă imediat după moartea soțului și înmormântată împreună cu el.

Acest semn al demonismului cere ca și soția să dovedească „paznicului” că ei au fost căsătoriți. Totuși, trebuie observat că pentru a-și mulțumi anchetatorul ea nu trebuie decât să ofere barba soțului ei. Astfel, trebuie doar ca barba soțului ei să fie

tăiată și îngropată cu ea, el putând continua să trăiască. Sigur bărbații au inventat această religie!

Adevărata indentitate a omului maimuță

Cu ani în urmă, „așa-ziși” oameni de știință au adunat niște oase vechi, pe care le-au pus laolaltă pentru a forma ceea ce ei au ales să numească *Omul Piltdown, Omul de Neanderthal, Java Man*, etc., creaturi despre care ei afirmă că au trăit cu sute de mii de ani înaintea strămoșilor omului. Această treabă neștiințifică nu se încheiase când au apărut alți oameni „de știință”, tot la fel de învățați ca primul grup, care au declarat că acești oameni „maimuță” cu înfățișare îngrozitoare erau, de fapt, „femei”. Femei și nu bărbați! Dar concluzia este doar o presupunere făcută pe baza unor speculații ce au adus niște dovezi complet neîntemeiate. Toate acestea arată spre un adevăr indiscutabil: adevărații oameni „maimuță” sunt acești „oameni de știință”

evoluționiști, care sar de la o teorie la alta, de la o presupunere la alta, dintr-o creangă într-alta, pe măsură ce își petecesc sau își schimbă mitica rețea a evoluției.

O ceremonie de căsătorie prelungită dat interesantă, de origine orientală

O căsătorie la miezul nopții! Invitația făcută nouă, misionarilor de aici, din Guiana Britanică, de a participa la această afacere orientală plină de culoare, ne umple de emoție. O călătorie cu bicicleta de opt mile, după amurg, pe un drum de țară accidentat, din Georgetown, ne aduce la locul unde este în plină desfășurare ceremonia de cinci ore.

Gazdele ospitaliere și oaspeții încep imediat o discuție despre proceduri. Este vorba despre o căsătorie hindu a doi tineri din India de Vest, ambii nativi din Guiana Britanică. Gazdele ne fac să ne simțim ca acasă, în timp ce ne amestecăm prin mulțimea care numără aproape trei sute de persoane.

Care este prima noutate care ne atrage atenția? Un dans energetic, care seamănă cu hula-hula, este realizat de un grup mare de bărbați – prietenii mirelui – el are mulți prieteni cu o astfel de ocazie – cântând în hindustani și acompaniați de bătaia ritmică a unor tobe mici. Aici nu este lumină electrică, ci a fost tăiată o creangă dintr-un copac, fiind decorată cu nuci de cocos iluminate și torțe.

În același timp, la câțiva yarzi depărtare, are loc o ceremonie intensă, în liniște. Figurile centrale stau jos pe pământ, cu picioarele încrucișate, înconjurate de martori oculari. În mijlocul acestui grup, înveșmântat într-o robă roz de satin (o *jama*), cu o tiară înaltă cu bijuterii false și strălucirea unei oglinzi, se află „regele zilei”, mirele în persoană. Are loc acțiunea *Dewar Puja*, unirea celor două familii. Fostul celibatar bine îmbrăcat își împreună mâinile cu ale tatălui miresei, în timp ce doi *pundiți* (preoți hindu), câte unul pentru fiecare familie, rostesc rugăciuni în hindustani, apoi pun pe mâinile tatălui miresei și ale mirelui frunze, petale de flori, orez, zahăr și pudră roșie, toate fiind trecute în mod ceremonios prin apă sau foc.

Între timp, suntem informați că mai devreme cu două-trei luni, părinții miresei au hotărât că ea ajunsese la vârsta

căsătoriei, împlinind 15 ani. Multe alte fete sunt date în căsătorie la vârsta de 12 ani. După ce au găsit un partener potrivit (pentru ei) părinții îi fac fetei cunoștință cu băiatul, acasă la el, în prezența unor prieteni ca martori. Un *pundit* din ambele familii își consultă *pattra* sau almanahul, pentru a hotărî dacă era potrivită căsătoria de ambele părți, în legătură cu alinierea planetelor. Această aliniere stabilește și data căsătoriei, care are loc, de obicei, între februarie și iunie. Se presupune că o lună aduce fericire, alta aduce binecuvântări spirituale, alta sănătate și așa mai departe. Deși această tradiție hindu, ca adulții să aleagă partenerii de viață ai copiilor, este veche de secole, actuala generație din Indiile de Vest din Guiana Britanică au renunțat la această metodă.

„Nunta bambusului”

După această întâlnire inițială este potrivit *Tilak*-ul. Acesta este angajamentul oficial, prin care tatăl fetei dă viitorului soț o zestre, sub formă de daruri în bani, îmbrăcăminte, etc. Noi am pierdut și ceremonia de curățire sau de pregătire, ce precedă noaptea nunții cu două-trei zile. Cu acea ocazie a fost plantat un copac de bambus în curtea din față a celor două case și în jurul acestuia este solemnizată actuala unire; de aici numele de „nunta bambusului”.

Aproape de casa mirelui se află un bambus, iar acesta este punctul de sprijin al unui cort micuț, cu mai mulți bambuși acoperiți cu frunze de palmier unite. Observi felinarele de hârtie și nucile de cocos ce atârnă sub acest acoperiș improvizat, ca un foc ce arde constant pe pământul de sub el?

La intrarea în casă este rândul mamei miresei să facă ceva. Da, ceva ce ei numesc *parchhan*, sau primirea soacrei. Asta presupune aruncarea de biluțe fine de cocă și orez peste umărul mirelui și apoi aruncarea acestora peste umărul ei, la mulțimea din urmă. Sora mai mare a miresei urmează aceeași procedură. Fiecare dintre ele oferă daruri mirelui și tatălui acestuia.

Vine timpul pentru înviorare, iar noi, oaspeții, ne înfruptăm dintr-o mâncare indiană, *purri*, pâine (nedospită), cartofi cu curry, orez și mazăre, într-un amestec plăcut. Între timp mirele, preoții și prietenii apropiați s-au retras într-o casă din apropiere unde are loc *janwas*. Cu alte cuvinte, acest grup special cântă, dansează și mănâncă singuri.

lată vine mireasa!

Pe când ceasurile noastre arătau ora 11:30 p.m. ni se spune să „stăm pe loc”. Se apropie finalul. Rușinoasa mireasă, care

a petrecut aproape toată noaptea în casă, stă acum pe o bancă mică, sub bambus. Nu are un vâl care să-i acopere fața, ci tot corpul îi este înfășurat într-o pânză mare, albă, lăsând la vedere doar unghiile de la picioare frumos aranjate și unghiile de la mâini, minunat vopsite. Ce ciudat diferă de elegantele veșminte de nuntă ale miresei din America de Nord! Totuși, această femeie care arată ca o „fantomă” are o consolare, acestea fiind minunatele cadouri ce constau în aur și îmbrăcăminte, aflate la picioarele ei.

Apoi își face apariția „cel mai bun om”. El este fratele mai mare al mirelui și în timpul unei scurte ceremonii este însărcinat de preot să acționeze ca tată pentru mireasă, în cazul morții soțului.

Domnișoara ascunsă iese, părăsind cortul cu amabilitate, în timp ce intră Domnul nervos. Apoi ea intră din nou și se așează la dreapta tatălui ei, pregătită să fie dată în căsătorie. Ni se oferă scaune cu amabilitate, în timp ce oaspeții locali stau jos, după moda indiană, în afara cortului. Pe măsură ce aproape fiecare cuvânt important fie este spus în engleză, fie este tradus, urmărim cu interes fiecare pas.

Influența omniprezentă a religiei se simte, pe măsură ce se aduc jertfe zeității-treime a hindușilor, Brahma, Vishnu și Siva, în timp ce tânărul cuplu umblă încet în jurul

focului „sacru” din centrul cortului, potolind treptat tăciunii aprinși, aruncând pe ei ceva ca o pulbere.

Pentru prima dată în timpul acestui eveniment mirele privește chipul miresei lui, când o pune sub învelitoarea lui și împrăștie pulbere roșie pe părul ei. În timp ce ea stă la dreapta lui preotul li se adresează amândurora. Această parte a ceremoniei se numește *satpadi*. Femeia este de acord cu cele șapte jurăminte și spune că acum va ajunge la stânga bărbatului și va deveni soția lui legitimă. Mirele, la rândul lui, face cinci promisiuni.

Esența acestor înțelegeri este că ea va avea un comportament onorabil în căminul ei onorabil și se va ocupa de el cu tot atâta mulțumire cu care a acceptat confortabilul cămin ce o așteaptă acum. El acceptă responsabilitatea față de ea, ca iubirea lui față de ea să nu scadă, să fie credincios, s-o ducă în orice pelerinaj propus și să nu construiască un templu unei zeități fără consimțământul ei.

Încheierea ceremoniei

Acum este trecut de miezul nopții și ne pregătim să ne întoarcem acasă, dar mai întâi familia insistă să ducem cu noi ceva din mâncarea de la nuntă, iar preoții au plăcerea să explice ce a mai rămas, pentru a încheia ceremonia.

A doua zi în zori, în timp ce erau prezenți mulți oaspeți, mirele va fi sărbătorit ca un rege. El este făcut să stea înaintea unei farfurii cu mazăre verde și orez, fierte împreună (*khichari*), apoi el primește mai multe daruri, majoritatea de la socrul lui. El refuză să mănânce până când are la îndemână suficiente daruri, iar aceasta înseamnă o casă sau mai multe animale de la părinții mai înstăriți. Când se liniștește, începe să mănânce și acesta este semnalul pentru cei aproximativ 300 de oaspeți să facă la fel.

Mai multe daruri îl așteaptă pe acest temporar „rege”, pe măsură ce se îndreaptă spre un apartament special din casa miresei. Atunci are loc legătura sacră a căsătoriei, când *agauchba* (o haină purtată în jurul umerilor) bărbatului este legată de *chaddar-ul* (învelitoarea) femeii. Are loc un alt *parchhan* (aruncare de orez, făină, apă, etc. pe lângă capul mirelui), iar cuplul se depărtează spre o altă locuință pentru „primire”.

El n-o poate numi încă pe fată a lui până când nu este dezlegată legătura și după ce rudele fetei îi oferă daruri acesteia, o „însoțitoare” stă lângă ei pentru o zi sau două; apoi ea se întoarce la părinți pentru câteva zile. În cele din urmă, se întoarce la bărbatul ei și se poate spune că s-a consumat căsătoria. Astfel se încheie un

ritual complicat și interesant, atât de plin de simbolism hindu.

În timp ce ne întoarcem înapoi opt mile, în Georgetown, gândurile noastre se întorc la prima căsătorie originală din Eden. Transformarea acestei proceduri din vechime până în prezent a depins de națiuni, de obiceiurile și religiile lor. Ce diferență mare este între oameni, mai ales la această amuzantă căsătorie de la miezul nopții, de sub bambus! Apoi mintea ne zboară la acel timp minunat de după Armagedon, când va fi reinstalat încă o dată acel tip de căsătorie, care a dat naștere la actuala noastră rasă divizată, în toată gloria și frumusețea ei originale, ce va avea ca rezultat aducerea pe lume de copii drepecți, pentru a „umple” pământul.

Se îndreaptă spre un război cu arme

Sentimentul în Europa este că nici guvernul U.S., nici guvernul sovietic, deși din diferite motive, nu vor să se așeze la masă și să discute. Rușii, plini de încredere, simțindu-se foarte puternici, au ieșit de la discuții în aceste zile. Americanii, uitându-se la înregistrare, văd discuțiile ca fiind

zadarnice. Oficialii U.S. din Berlin, Paris, Londra nu pot uita acea înregistrare: conferința la nivel înalt ce a implicat patru miniștri mari, la șase întâlniri prelungite, din 1945, a necesitat vreo 225 sesiuni separate, însumând 198 de zile de conferințe, monopolizând tot timpul a sute de oficiali U.S. Secretarul de Stat U.S., în această situație, petrece mai mult timp în străinătate decât acasă, la serviciu. Fostul secretar James F. Byrnes a calculat că din cele 562 de zile aflat în funcție a petrecut 350 la conferințe internaționale, discutând cu rușii. La Berlin, generalii U.S. au petrecut mii de ore negociind cu rușii. Jurnalul generalului Frank Howley arată un total de 2.000 de ore. Pentru a scrie tratatul italian a fost nevoie de 11 luni de argumentare. Asta înseamnă doar un tratat. Tratatul pentru Austria a necesitat 250 de sesiuni și încă nu s-a încheiat nici un tratat, este doar o mostră. Aceasta trece cu vederea orele petrecute în argumentarea cu oficialii sovietici, la nenumăratele adunări ale Națiunilor Unite și ale agențiilor-satelit ale acesteia. Rezultatul: nici o oprire a „războiului rece”; în schimb se îndreaptă spre un război cu arme”. – *Worldgram, U.S. News & World Report*, 17 februarie, 1950.

Marele Canion

— *Capitala naturii*

Capitala Naturii

Un călător necunosător pe platoul împădurit din nordul Arizonei va amuți, având senzația că toată eternitatea s-a așternut la picioarele lui – atunci când vede, pentru prima dată, Marele Canion.

În loc să fie o trecătoare în munți, așa cum cred mulți, munții din Marele Canion sunt în trecătoare. Sute de piscuri se afundă sub coroana canionului, care ar lăsa în urmă piramidele egiptene fără nici o problemă, în ce privește adâncimea, și așa cum spunea cineva, canionul „ar pune o mulțime de yosemite în vastul lui abis”. Încearcă să-ți imaginezi șase clădiri Empire Building, una în vârful alteia și clădirea Woolworth din New York în vârf. Această înălțime combinată tot ar fi mai mică decât cea a munților Hayden (8350 picioare), vârf care este sub coroana exterioară a canionului.

La o observație mai atentă, această scenă scobită de structuri de stâncă

maiestuoase pare să semene cu un oraș din vechime, parțial în ruine. Vârfurile lui ating forme arhitecturale încărcate cu linii uniforme și decorative, aranjate în culori, pe care furtunile și timpul par doar să le glorifice. Înălțându-se la aproape 5.000 de picioare înălțime, par a fi o catedrală zveltă, cu ziduri susținute, uși cu arcade și ferestre bogat decorate. În apropiere se află un castel uriaș, cu porți cu arcade, turnuri și turnulețe. Acestea par înconjurate de palate și piramide, toate pictate și sculptate cu generozitate. Adăugând într-o notă foarte romantică la certitudinea că aceasta trebuie să fie capitala naturii este reprezentarea de aici a unor culori de o frumusețe naturală. Când se mijesc zorile, când strălucește și apune soarele, iar elementele își amestecă schimbările atmosferice constante, natura se folosește de soare, de nori, de piscuri și crevase pline de culoare pentru a pune înaintea ochilor încântați ai turistului cele mai minunate simfonii de culoare din lume. Varietatea copleșitoare a canionului nu se sfârșește cu

spectacolul lui grandios de culoare ce nu are asemănare. Turistul care străbate acele locuri trece prin tot atâtea zone climatice și vede o varietate de plante și animale, ca și cum ar face o călătorie din Mexic în Canada. Zona „Lower Sonoran” este populată de o varietate de popândăi, șerpi și lilieci. După zona „Upper Sonoran” el întâlnește oaia de munte, broasca cu coarne, șarpele cu clopoței, vulpea argintie și antilopa. Odată cu zona „de tranziție” întâlnește porcul spinos, șoarecele, liliacul cafeniu și păsări pline de culoare. În zona „canadiană” de sus va întâlni cerbul, linxul, noul prieten înaripat, spărgătorul de nuci al lui Clark, musculosul și grațiosul leu de munte. Pe cărările spre vârf călătorul va da peste varietăți de plante, precum: nemțisor, mușcata sălbatică, toiagul de aur, gornistul stacojiu și minunata floare în formă de clopoțel. Printre acestea va găsi copaci, precum salcia, în regiunile de jos, stejarul și pinul galben, pe măsură ce altitudinea crește, și aproape de vârf molidul albastru și bradul. În loc ca păsările să zboare iarna spre sud, iar vara spre nord, ele pot zbura cu ușurință la baza canionului, iarna, și se pot bucura de climatul tropical, în timp ce prietenii lor care iubesc temperaturile de la nord se pot bucura de minunata zăpadă și de o temperatură sub 0 grade, doar la o milă sau două altitudine deasupra lor.

Sculptat de un balaur mânios

Vă aduceți aminte de acel firicel neimpresionant pe care l-ați văzut mai înainte, de pe marginea de sus, cum se pierdea în adâncurile uriașului abis? Acum veniți mai aproape, pentru a vedea mai bine și observați Marele Canion la locul unde se află uriașul și clocotitorul Colorado, cunoscut ca „cel mai periculos curs de apă din lume”. Dacă viața ta ar depinde de o gură din apele lui, ai putea rătăci mult și bine până să găsești un loc în care să te poți apropia de el. Da, el este involburat în cea mai mare parte a timpului. După ce gonește prin albia lui de stânci uriașe, ar putea forma într-o singură noapte valuri care să distrugă totul în calea lui. După ce iese dintre zidurile lui de închisoare acest torent pustiește în fiecare an zone vaste din Arizona și California, făcând mai înaltă delta stearpă de la vărsarea lui. Turbulentul Colorado, a cărei apă este prea groasă pentru a fi băută și prea subțire pentru a putea fi folosită la arat, străbate fără odihnă acest pustiu, în calea lui turbulentă spre Golful California. Asemenea unui dragon mitic, involburatul Colorado a săpat o cărare colțuroasă în scoarța pământului.

La început ca un copil, balaurul se grăbește batjocoritor de pe crestele acoperite cu zăpadă ale munților Wind River. Strecurându-se ușor până ajunge la

lanțul muntos din Utah, unde ajunge la maturitate, și printr-o acțiune amestecată de groază și frumusețe vuiește, răcnește și-și croiește drum prin munții pe care-i întâlnește pentru următoarea mie de mile, formând, în decursul unui mileniu, una dintre cele mai minunate opere de artă naturală, Marele Canion.

Dacă cineva vrea să cucerească acest monstru nu are nici o șansă. Cele peste 900 de pante ale râului împiedică călătoria de 1.000 de mile de la Green River, Wyoming, la Boulder Dam. Mai bine de 365 dintre acestea sunt pante majore, care înseamnă pericol adevărat. Valurile au fost măsurate la douăzeci de picioare, de la albia râului la coama cu apa mai mică. Odată prins în curentul râului doar în câteva locuri este posibil să te agăți de zidurile canionului, pentru a scăpa și mulți care s-au dus în aval au pierit înecați, sau au murit de foame și de sete. Bărbatul sau femeia care a încercat vreodată să străbată apele periculoase ale râului Colorado poate realiza bine cum a erodat el pământul, de-a lungul timpului. Aici jos, pericolele învolburate ale acestei fiare feroce și ecurile ei zgomotoase sunt asurzitoare, ca și cum s-ar auzi din fiecare parte, de sus și de jos, și se răsfrând pe zidurile stâncoase. El gonește înainte, cu un volum mediu de 20.000 de picioare cubice pe secundă. Totuși aici, cu învolburatul Colorado

dedesubt și doar zidurile fără speranță ale canionului de fiecare parte, oprind orice cale de scăpare, călătorul îndrăzneț este dezarmat de frumusețea teritoriului pe care vrea să-l cucerească.

Călători aventurieri

S-au cunoscut puține lucruri despre istoria acestui minunat canion și despre cel mai misterios și îngrozitor râu din lume până pe la jumătatea secolului al nouăsprezecelea. Pe 24 mai 1869, în orașul Green River, Wyoming, un grup de zece oameni, inclusiv liderul, primarul John Wesley Powell, îmbarcați în patru bărci, au început prima călătorie care a avut succes pe râurile Green și Colorado, pentru a explora ce se afla acolo. Nouăzeci și nouă de zile mai târziu, cu două bărci și patru oameni mai puțin, expediția a pornit de la capătul de vest ale celor 217 mile ale Marelui Canion. Încercările timpurii de a explora toată zona sau o parte din ea au costat vieți, bani și timp, primind puține în schimb.

În noiembrie 1776, la 150 mile nord de deșertul plin de culoare din Arizona, o expediție privată, spaniolă, sub conducerea lui Don Bernardo de Miera y Pacheco și a preoților a efectuat eroica „Traversare a Părinților” peste râul Colorado. După ce au trecut pe partea cealaltă ei au tras focuri de armă și l-au lăudat pe Dumnezeu, dar aceasta era destinată să fie măsura unei euforii pe care au simțit-o. Întoarcerea lor în Santa Fe, New Mexico, punctul lor de plecare, a fost salutată pe 1 ianuarie 1777. Spaniolii erau interesați să construiască imperii, de noi convertiri, de drumuri comerciale spre California, nu de canioane.

O aventură până în Colorado a fost sponsorizată în 1857 de *Biroul de explorări și cercetări* din Washington D.C. „Echipamentul adecvat” pentru călătorie a fost oferit de acest birou, inclusiv un minunat vapor cu abur, cu zbatouri la pupa, numit „Exploratorul”. Vaporul s-a comportat bine în timpul probelor la Delaware și Washingtonul era încrezător de succes. Dar domnii de la *Biroul de explorări și cercetări* n-au văzut niciodată Colorado; și nici „Exploratorul” n-a văzut prea mult din el. O călătorie scurtă și plină de panică prin curenții râului Colorado s-a încheiat cu pupa sfârșită pe un banc de nisip pustiu. Loviturile ulterioare l-au făcut pe liderul acestei expediții să ajungă la concluzia: „Zona este complet lipsită de valoare. Noi

suntem primul grup de albi, și probabil ultimul, care va vizita această zonă nerentabilă”

Până în prezent Marele Canion își oferă romantismul și frumusețea în același decor sălbatic precum în trecut. Acesta este pentru turist nu un muzeu, ci o aventură neexplorată, cu gust de necunoscut și necucerit.

Manualul Geologiei

Canionul dă la o parte scoarța pământului pentru a încânta imaginația cu o minunată lecție de geologie despre formarea globului pământesc. Acest neobișnuit „manual” nu poate fi învinovățit dacă criticii moderni ai paginilor lui de piatră au citit în ele perioade de timp aflate în contradicție, și uneori absurde, în care a avut loc formarea lui. Fără să ne facem griji dacă adevărata vârstă a canionului este cea dată de un om de știință, care o estimează la 12 milioane de ani, sau altul care spune 100 de milioane de ani, putem examina cu folos modul în care s-a produs lucrul acesta.

Răspunsul geologic foarte răspândit ne spune că scoarța originală a pământului era formată din munți paleozoici, alcătuiți din rocă vulcanică din interiorul pământului, topită la origine. Dar vaporii produși în urma procesului de răcire s-au condensat în torente de apă care au erodat

munții. Eroziunea și-a urmat atacul neînduplecat, până când vârfurile au ajuns la nivelul câmpiilor. Apele au adus cu ele o încărcătură cu o grosime de 12.000 picioare de pietriș, calcar și alte sedimente. Aceste sedimente s-au transformat în straturi de rocă tare, pe măsură ce apele s-au retras. Dar suprafața pământului care se deplasează ușor a trecut prin alte schimbări, prinzând și deformând straturile de rocă sedimentară în mari blocuri de munți.

Aceasta a pregătit calea pentru o a doua eroziune, cumva de o anvergură mai mică decât prima, cu mai multe oceane și straturi de sedimente, care de data aceasta au fost martore la epoca anumitor animale preistorice. După ce aceste mări s-au uscat și au apărut din nou platouri, au apărut straturi superioare de roci sedimentare, ca margini parțial erodate, cu vârfuri plate. Timpul, râul și vântul au făcut restul.

Toate aceste perioade de timp sunt împărțite și numite de geologie ca Era Arhaică, Cambriană, Devoniană, Missisippiană și Era Permiană, Timpurie și Târzie. Au fost descoperite fosile și resturi de viață animală și plante tipice fiecărei perioade. Deși există tot atâtea teorii câți cei care emit teorii referitor la timpul implicat în această minunată dramă a naturii, descoperirile nu încalcă relatarea

despre crearea din Biblie. Este suficient să adaugăm aici că autorități de seamă precum Isaac N. Veil (în a sa lucrare *Sistemul inelar al pământului*) a arătat cum ar fi putut avea loc aceste multe procese într-un timp mult mai mic decât cel atribuit de criticii moderni, prin impactul brusc cu pământul al extraordinarelor căderi uriașe de apă și minerale din puternicele bolte de apă, ce înconjurau cândva pământul.

Studentul silitor poate absorbi pagină după pagină cel mai elocvent manual al geologiei. Se spune că în zidurile Marelui Canion sunt reprezentate șaisprezece despărțiri geologice. Multele culori se datorează diferitelor formațiuni de rocă și minerale, care sunt puse la orizontal, una peste alta.

Când înaintezi cu greu spre vârf, trecând aproape literal prin erele trecute, ești izbit din nou de imensitatea, frumusețea și varietatea „Capitalei Naturii”. Culoarea, viața sălbatică, istoria și geologia acestuia rămân într-o singură clasă. Deși are dureri de picioare când escaladează această minune a naturii, turistul nu rămâne dezamăgit.

Întors jos, călătorul își recapătă respirația și deși obosit, dar cu o apreciere profundă, își aruncă ochii peste această operă de artă. Iată-l complet rătăcit pe această mică particică de pământ, care

plutește ca un grăunte de nisip în acest univers nemărginit. Astfel de priveliști nu pot decât să întoarcă mintea omului obișnuit spre a arăta respect nu „naturii”, nu, ci Creatorului întregii naturi. Nu este de

mirare că pentru Acest Minunat „națiunile sunt ca o picătură de apă într-o găleată și ca praful de nisip de pe cumpănă” – Isaia 40:15.

Micro-cost pentru cel mai mare microscop

Cel mai puternic microscop din lume costă doar 24\$ să fie construit. Acesta a fost uimitorul raport din Berlin, care a uimit lumea științei, cu câteva luni în urmă. Gândiți-vă: Un microscop așa de puternic, încât îl face capabil pe om să vadă o moleculă din materie la fel de mică precum a douăzeci și cincina milionime dintr-un inch, în diametru, atât de puternic încât face vizibilă forma atomilor în molecule. Foarte simplu în construcție și funcționare, specimenul de material ce trebuie observat trebuie pus pe un vârf de ac de tungsten. Din acest punct este proiectat un fascicul de electroni, aflat la patru inchi depărtare, pe care este reprodusă imaginea moleculei. Și construirea acestui simplu instrument de cercetare a secretelor costă doar 24 \$.

Război fără vărsare de sânge

Cei care pun la cale cel de-al Treilea Război Mondial sunt ocupați acum să lucreze la ceea ce ei numesc „gaze pentru nervi”. Ei spun că acestea sunt capabile să învingă și să distrugă voința unei armate de a se împotrivi sau de a lupta. Nu este arătat ce înseamnă aceste „gaze pentru nervi”, deși probabil nu se referă la gazele lacrimogene obișnuite sau la gazele de strănutat, care în doze concentrate pot învinge voința oamenilor de a lupta. La gazele otrăvitoare folosite în Primul Război Mondial (acidul cianhidric, bromura și clorura cianogene, etc.) se face adesea referire ca la „gaze pentru nervi”, pentru că atacă sistemul nervos central și cauzează moartea prin paralizie. Dar se crede că producții chimici din armele moderne dezvoltă gaze mai eficiente și mai îngrozitoare, care să fie folosite pe nervii umani, în următorul război total. Ce îngrozitoare sunt aceste fabricații ale demonilor!

Religia în știri

Biserici ca niște cluburi de sport

Bisericile sunt precum „o mulțime de cluburi de sport”, în sensul că sunt în competiție unele cu altele pe membri, prestigiu și mai presus de orice, bani. Așa spunea Rev. Dr. W. A. Visser Hooft, secretar general al *Consiliului mondial al Bisericilor*, care reprezintă 150 de denominațiuni protestante și ortodoxe, din patruzeci și patru de țări. Mai mult decât atât, Visser Hooft deplânge modul în care bisericile tratează închinarea, fără să ia în considerare voința lui Dumnezeu sau să caute înțelepciunea Lui în calea de acțiune ce trebuie urmată. Oamenii vigilenți cunosc aceste lucruri de mult timp, dar este bine ca acestea să fie verificate de un membru oficial al „clubului”, care se află chiar în mijlocul conflictului între biserici.

Întârzierea la biserică nu este scuză

Să alergi pe o stradă cu 75 mile pe oră „este prea mult chiar și ca să ajungi la biserică la timp”, declara un judecător din Connecticut. Da, onorată instanță, dar acuzatul avea cu el în mașină pe pastorul bisericii din Stamford și ei „se temeau că turma va dispărea” dacă pastorul nu ajungea la timp. Nu există nici o scuză! 15 \$ amendă! Următorul caz!

Voodoo sponsorizat de Biserica Catolică

O depeșă din Bahia, Brazilia, către ziarul *Daily News* din Chicago și altele arată cum demonismul voodoo a câștigat o mare popularitate în acea zonă, „acum că poliția l-a lăsat în pace, iar Biserica catolică cooperează” și-l încurajează. „Pe dealurile întunecate din jurul acestui oraș maritim”, continuă depeșa, „sesiunile de voodoo afro-braziliene se desfășoară noaptea. Tobele bat uneori până în zori, în ritmuri care îți distrug nervii, iar femeile, posedate de spirite, înnebunesc pe moment. Voodoo din Haiti, juju din Africa, vracii toți sunt înrudiți. Când Biserica Catolică a constatat că nu putea învinge acest voodoo i-a pus altarele alături de cele ale dumnezeilor păgâni, așa că toată lumea este fericită”.

O mostră a leriionului îl sperie pe pastor

În casa parohială a primei biserici baptiste din Texas, Rev. B. E. Smith citea în liniște capitolul șase al cărții Iosua, unde se vorbește despre căderea zidurilor leriionului. Dintr-o dată, un vânt puternic a doborât două ziduri și acoperișul locului unde se afla el. Smith are ochi să vadă această mostră din nenorocirea care s-a abătut asupra leriionului, dar are pastorul

ochi ai priceperii, capabili să vadă calea de scăpare urmată de Rahav? Însăpământat de această groaznică demonstrație de putere este el destul de alarmat încât să fugă din religioasa lui „cetate”, înainte să se prăbușească zidurile creștinătății, la Armagedon, așa cum a fost prezis?

Păcătoși care joacă la jocuri de noroc pozează ca sfinți

Rev. Vincent F. Holden, fondator al centrului de informare Paulist din New York, spune că aceasta este poziția Bisericii Catolice în ce privește jocurile de noroc: „Dacă o persoană are ceea ce se cheamă șansa „cinstită” de a câștiga și în același timp își poate permite să piardă atunci „nu este nimic greșit, din punct de vedere moral, în jocurile de noroc”. Dar uneori brigada de moravuri de la poliție, a căror datorie este să reducă infraționalitatea, are o părere diferită. Așa s-a întâmplat, când actorul de comedie Bob Hope și-a transformat locuința într-o uriașă sală de jocuri de noroc, ca să strângă bani pentru o mănăstire catolică. Brigada de moravuri a

făcut câteva raiduri și a confiscat mai multe mașini. Și bisericile protestante încurajează câteodată jocurile de noroc. De exemplu, în fiecare an, în St. Ives, Anglia, vicarul și doi supraveghetori ai bisericii acționează ca arbitri, în timp ce doisprezece copii dau cu zarurile, pentru a vedea cine va câștiga șase Biblii, ca premiu.

Biserici goale, un semn bun

Un semn pus pe un panou înaintea Bisericii Penticostale din strada Seneca, Buffalo, New York, spunea: „Dacă absența face inima mai puternică, atunci o mulțime de oameni sigur iubesc biserica”. N-ați citit niciodată că Cristos a spus: „Iată că vi se lasă casa pustie?” (Matei 23:38) Un semn sigur, într-adevăr, și un semn bun pentru timpurile în care trăim, căci de la Domnul vine porunca: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și ca să nu primiți din pedepsele ei” – Apocalipsa 18:4.

Transfuzia de sânge și Biblia

Biblia ne spune că Iehova Dumnezeu este Izvorul vieții și că viața nu poate fi luată fără pedeapsă (Psalmul 36:9; Geneza 9:6). Tot ea ne mai spune că viața se află în sânge, prin urmare că sângele nu poate fi consumat. „Dacă cineva care aparține casei lui Israel sau prozeliților care locuiesc în mijlocul lor, mănâncă sânge îmi voi întoarce fața de la această persoană și o voi nimici din mijlocul poporului său ... căci viața oricărei creaturi este același lucru cu sângele ei”. (a se vedea Leviticul 17:10-14, AAT).

Nu e nevoie să spui că aceste porunci nu se aplică astăzi creștinilor, căci au fost date doar evreilor. Interdicția de a consuma sânge a fost declarată reprezentanților întregii rase umane, supraviețuitorilor potopului din zilele lui Noe, cu mult timp înainte ca legea să-i fie dată lui Moise. „Dar carnea cu viața ei, care este sângele ei, să n-o mâncați! Mai mult, voi cere înapoi sângele sufletelor voastre. Îl

voi cere înapoi din mâna oricărei creaturi vii și voi cere înapoi sufletul omului din mâna omului, din mâna celui ce îi este frate” (Geneza 9:4,5, ASV). Observați că această poruncă lega sfințenia vieții de sfințenia sângelui.

Că această interdicție se aplică rasei umane chiar prin aranjamentul Legii, dat prin intermediul lui Moise, este făcut foarte clar în înregistrarea din cartea Faptele Apostolilor, referitor la poruncile care au fost date bisericii timpurii. Această interdicție referitoare la sânge n-a fost dată doar o dată, ci de trei ori. „Spiritul sfânt și noi am considerat potrivit să nu punem peste voi sarcini mai mari decât aceste lucruri necesare: să vă abțineți de la lucrurile jertfite idolilor, de la sânge, de la lucrurile sugrumate și curvie; dacă vă feriți de acestea va fi bine de voi” – Faptele 15:28, 29, ASV; a se vedea, de asemenea, Faptele 15:20; 21:25.

Observați accentul care se pune nu pe băutul sângelui, ci pe menționarea lucrurilor sugrumate, ca și cum ar mai avea

sânge în ele. De asemenea, băutul sângelui este pus pe aceeași treaptă cu curvia literală, ambele fiind condamnate aspru în Scripturi, de nenumărate ori. – Romani 1:29,32; 1 Corinteni 6:18.

În apărarea practicii moderne de transfuzie a sângelui unii spun că primirea de sânge în felul acesta nu este același lucru cu consumarea lui, pentru că el nu intră prin gură, etc. Cu toate acestea, faptul că sângele este folosit în alt mod nu justifică deloc întrebuintarea lui. Fără îndoială că dacă în zilele lui Moise, în timpul potopului sau în zilele apostolilor, ar fi fost practicată transfuzia de sânge, ea ar fi fost interzisă în mod specific. Hrănirea cu sânge prin vene este tot o hrănire intravenoasă, cum este perfuzia cu apă amestecată cu dextroză. Faptul că sângele nu intră în sistemul digestiv nu are relevanță. Practic, înseamnă transfer de viață de la o persoană la alta, lucru care este interzis de Iehova în Cuvântul Său.

Alții spun că această interdicție se aplică doar la sângele de animal, nu și la cel uman. Acesta este un raționament foarte înșelător, căci interdicția de a lua viața, fără consecințe, dată în același timp, se aplică la ambele tipuri de sânge și cu siguranță la oameni „viața este în sânge” la fel ca la animalele inferioare. De fapt, aici are o aplicare cu o forță mai mare, căci viața

umană a fost răscumpărată de sângele lui Cristos, în timp ce animalele inferioare nu au speranța unei învieri. De asemenea, așa cum spun Scripturile, Dumnezeu a fost mai preocupat de om, decât de animalele inferioare. – Matei 6:26; 1 Corinteni 9:9,10.

Susținătorii transfuziei de sânge vor arăta că Isus Cristos și-a dat sângele pentru noi, prin urmare și noi trebuie să fim gata să ne dăm sângele literal pentru alții. Dar prin ce mijloace și-a jertfit Cristos sângele? Și cum beneficiază alții de pe urma lui? Prin intermediul transfuziei de sânge? Nu! El și-a vărsat sângele, ca jertfă, pe stâlpul de la Calvar, iar rasa umană va beneficia de acesta nu prin procedeul modern al transfuziei de sânge, ci exercitând credință în jertfa lui. Valoarea acestei jertfe a fost oferită în cer pentru oamenii ascultători, nu au fost hrănite trupuri umane cu el. – Evrei 9:22-26.

Într-adevăr, Isus a vindecat mulți infirmi, bolnavi, nevăzători și pe unii chiar i-a înviat, iar discipolii lui au făcut aceleași lucruri. Dar asta nu este o justificare pentru creștini să facă din sănătatea fizică principala preocupare a serviciului lor. Aceste lucruri au fost făcute atunci pentru a întări credința altora și asta a fost posibil pentru că acele vindecări n-au fost făcute datorită progresului medicinei, sau pentru că ei învățaseră la picioarele unui discipol

de-ai lui Hipocrate, ci pentru că au fost înfăptuite prin forța activă a lui Iehova Dumnezeu.

Unii iau poziția că deși Dumnezeu este posibil să fi interzis întrebuințarea sângelui, este corect să călcăm această poruncă dacă facem bine în felul acesta. Dar nu înseamnă asta urmarea căii de acțiune a iezuiților „scopul scuză mijloacele?” Lucrul acesta este guvernat de diplomație și nu de principiu. Am putea spune că atunci când Hitler se afla la putere ar fi fost în regulă să-l salutăm cu „heil”, ca noi și familia noastră să nu mai suferim și să putem avea mai multă libertate să predicăm evanghelia altora. Atunci când Dumnezeu stabilește o regulă, creștinul nu poate lua în considerare consecințele înainte să hotărască dacă să asculte sau nu de ea. Dumnezeu știe ce este implicat, iar noi trebuie să lăsăm totul pe seama lui. A asculta legea lui Dumnezeu, refuzând să te atingi de sânge, este mai bine decât să-l jertfești prin intermediul transfuziei de sânge. – 1 Samuel 15:22.

Practica transfuziei de sânge a fost începută cu nenumăratele experimente ale multor doctori, pe o perioadă de timp de aproape patru secole. În acest timp foarte mulți oameni și-au pierdut viața, viața animalelor inferioare nefiind demnă de luat în seamă de acești adepți ai viviseției.

Trebuie să credem noi că a fost voința lui Dumnezeu ca terapia prin transfuzie să fie perfecționată printr-o astfel de pierdere de vieți omenești (și animale)? Și totuși, încă se mai pierd multe vieți din cauza neglijenței sau a unor factori încă necunoscuți. Este voința lui Dumnezeu ca acestea să fie astfel jertfite?

Singurul mod scriptural în care sângele poate fi folosit este ca jertfă pentru păcate. „Căci viața cărnii este în sânge; vi l-am dat să-l puneți pe altar, ca să faceți ispășire pentru sufletele voastre, căci sângele este cel care face ispășire pentru suflet”. (Leviticul 17:11) Lucrul acesta este confirmat ulterior de apostolul Pavel, la Evrei 9:22, unde el declară că fără vărsare de sânge nu are loc iertarea păcatelor. (a se vedea *Emphatic Diaglott*, traducerea interliniară)

Lumea se închină pe altarul științei, până acolo că știința a devenit o vacă sacră. Ei l-au dat la o parte pe Iehova Dumnezeu și Cuvântul Său, Biblia. Prin intermediul batjocurii și al ridicolului ei vor să-i facă pe toți să gândească precum o fac ei. Unde se află omul astăzi, cu toată cunoștința lui „științifică” atât de laudată, pe care el o etalează înaintea adevăraților creștini? Statisticile arată o incidență din ce în ce mai mare a bolilor degenerative precum: cancer, nefrită, probleme cu inima, și ce

este cel mai rău, boli mentale. Da, în pofida miilor de clinici, a sutelor de laboratoare medicale foarte echipate, a zecilor de mii de asistenți instruiți, a numărului în creștere de specialiști în toate ramurile patologiei, în pofida sprijinului din partea marelui comerț și a binecuvântării din partea religiei organizate, omul pierde lupta împotriva celor mai rele afecțiuni fizice și mentale.

Omul îl batjocorește pe Dumnezeu, disprețuindu-i legile cu privire la sfințenia vieții și a sângelui. Dar ei nu pot continua să facă astfel, fără să fie pedepsiți. „Omul va culege ce a semănat” – Galateni 6:7, AAT.

Și deși acum oamenii culeg într-o anumită măsură o recoltă de corupție, la

Armagedon ei vor culege recolta completă a distrugerii, din mâna Executorului lui Iehova, Isus Cristos, pentru că au călcat în picioare legământul lui Dumnezeu și poruncile sale referitoare la sfințenia vieții și a sângelui.

Biblia arată că violarea legii lui Dumnezeu este păcat și că aceasta are ca rezultat moartea. Prin faptul că nu iau în serios interdicția lui Dumnezeu cu privire la întrebuițarea sângelui, oamenii batjocoresc și disprețuiesc cerințele drepte ale lui Iehova Dumnezeu, Dătătorul vieții. Dacă vrem să primim viață din mâinile lui vom lua în serios poruncile sale, indiferent de ce pot crede sau face alții. „Respectă poruncile mele și vei trăi!” – Proverbele 4:4.

CIOCOLATA – DE LA SĂMÂNȚĂ LA BATOANE DE CIOCOLATĂ

De la corespondentul Treziți-vă! din Republica Dominicană

Ciocolata, sub multele ei forme, este un deliciu pentru mulți. Dar dintre toți cei care se bucură de gustul ciocolatei puțini cunosc cum crește și cum este preparată ea. Acesta este cu adevărat un studiu fascinant. Să urmărim drumul ciocolatei de la sămânță la batoanele de ciocolată!

În majoritatea locurilor încă mai este urmată metoda primitivă de plantare a semințelor, deși într-o anumită măsură au fost adoptate metode moderne. În general, semințele se plantează în răsaduri, apoi sunt replantate. Arborele de cacao necesită multă umbră, de aceea mai întâi se plantează babanieri, unde urmează să fie replantate răsaduri ale arborelui de cacao, pentru a oferi umbră tinerelor plante. Și pentru că umbra este esențială pe tot

cursul vieții plantei, printre ei cresc și amapola și maci, ale căror ramuri frunzoase oferă necesara umbră protectoare, precum și frumusețe atunci când înfloresc, vârfurile lor fiind acoperite cu inflorescențe minunate. Toată această umbră dă naștere unei păduri răcoroase și întunecate, iar pe jos se așterne un covor de frunze ale arborelui de cacao. De asemenea, pentru o dezvoltare armonioasă sunt necesare precipitații de 60 inchi pe an.

Copacii încep să rodească la patru ani și continuă s-o facă timp de 18-25 ani. Au nevoie de o îngrijire atentă, să fie curățiți de puieții care cresc pe tulpină și le ia din vigoare și să fie protejați de multe boli care-i atacă. În general, fructele se culeg de două ori pe an. Fructele coapte se culeg folosind o prăjină de aproape 16 picioare lungime, care are atașat un cuțit special. Pe plantațiile mai mari de cacao „peonul” (zilierul) care se îngrijește de arbori le scutură păstăile, iar copiii lui se bat să le adune și să le aducă mai aproape de casă, unde sunt desfăcute și uscate.

Fructul sau păstaia crește într-un mod foarte ciudat. Foarte aproape de pământ, uneori aproape atingând pământul, ele se dezvoltă din trunchiul copacului și până la prima ramură, apoi atârnă de ramurile mai grele ale copacului. Ele au o formă aproape lunguiață, cu dungi

pe ele, semănând cu un pepene. Unele au culoarea verde, care se transformă în galben strălucitor, atunci când se coc, în vreme ce altă varietate are culoarea castaniu-lucios.

Când sunt înlăturate prima dată, semințele au culoarea maron închis și sunt dulci. Pe măsură ce se usucă devin aurii și amare la gust. Semințele trec printr-un proces de fermentație timp de 24 de ore. Din această substanță albă care fermentează și are un conținut ridicat de acid se poate face oțet. Semințele sunt puse apoi pe planșete mari, care au un fel de acoperiș pe roți, care să le acopere în caz de ploaie. Când se apropie ploaia, muncitorii acoperă semințele cu acest acoperiș mobil. Dacă semințele se udă sunt pierdute. După ce sunt expuse la soare, cinci sau șase zile, sunt trimise pe piață, fiind vândute la fabrici sau sunt exportate pentru a fi procesate pe piața din străinătate.

Pentru a realiza produsul finit se folosesc utilaje. Semințele sunt mai întâi curățate de pietre, nisip, etc., apoi sunt puse într-un utilaj de prăjit, uscându-le la 250 grade. Un alt utilaj separă învelișul exterior de conținutul de ciocolată, care își face apariția în bucăți mici, sfărâmate. Acum trece printr-o operație de pulverizare, care prin intermediul aburului

face ciocolata să ia formă lichidă. Apoi este pusă în primul recipient, pentru a fi amestecată bine, căci ciocolata conține mult unt și ulei. De aici ajunge în trei recipiente suplimentare, fiecare dintre acestea făcând ciocolata mai fină. Acum ciocolata este gata să fie pusă în forme. Pentru a face cacao, untul și uleiul sunt extrase într-o presă hidraulică și se adaugă zahăr, dacă se dorește o cacaoa dulce. Între 20-50% din uleiul din ciocolată este

îndepărat, pentru fabricarea batoanelor de ciocolată, după care se topesc tineri și bătrâni deopotrivă. Mulți au ajuns să cunoască valoarea nutrițională a ciocolatei și să se bucure de gustul acesteia atunci când este amestecată cu zahăr. Astfel, Creatorul a furnizat pentru creaturile lui o varietate nesfârșită de alimente, pentru a-i susține și pentru a le mulțumi gusturile variate.

Amintirile voastre despre New York

Ați participat la Congresul internațional al martorilor lui Iehova, din New York, care a avut loc între 30 iulie și 6 august? Atunci veți fi interesați să păstrați momentele plăcute ale celor opt zile de instruire și tovărășie creștine. Dacă nu ați putut ajunge acolo veți avea la dispoziție un raport complet despre congres.

Această informație prețioasă a fost păstrată pentru voi într-o broșură de 96 de pagini, despre congresul de la New York, intitulată

*Raport despre congresul internațional al martorilor lui Iehova,
de pe stadionul Yankee, New York*

Raportul a fost pregătit în același format ca și revista *Treziți-vă!* și este disponibil la un preț de 25 cenți exemplarul. Comandați acum!

Vă trimit 25 cenți pentru un exemplar din *Raport despre Congresul internațional al martorilor lui Iehova*

Nume..... Oraș.....

Stradă..... Stat.....

Demisia directorului UNESCO

Referitor la U.N., un reporter al *New York Times* spunea pe la jumătatea lunii iunie: „Sentimentul principal de aici este unul de frustrare!” În această atmosferă directorul general al UNESCO (Organizația pentru educație, știință și cultură a Națiunilor Unite), Dr. Jaime Torres Bodet și-a dat demisia din funcția ocupată (6/13), deoarece organizația a eșuat să conceapă un plan pentru pace. El s-a răzgândit doar după ce toți delegații și

secretarul general U.N., Trygve Lie, i-au cerut să se mai gândească, dar a spus că nu renunța la punctul lui de vedere și pleda împreună cu delegații ca să acționeze pentru salvarea păcii.

Ajutor pentru națiunile sub-dezvoltate

A avut loc conferința U.N. pentru ajutor tehnic (6/12), pentru a lua în considerare acordarea de ajutor națiunilor subdezvoltate, și astfel să le ofere standarde mai înalte de viață. S-au alocat mai mult de

20.000.000 \$ pentru cincizeci de națiuni. Acest ajutor (care s-a numit Programul „Punctul 4”) a cuprins și un ajutor pentru un recensământ în Ecuador, înființarea unui serviciu de statistică în Burma, un ajutor pentru conservarea solului în India și punerea la punct a unui nou program de sănătate în Haiti.

Cenzură în lume

În Ottawa, Canada, la o conferință de presă, s-au auzit plângeri (6/15) despre restricțiile puse pe presa din coloniile britanice și în unele locuri presa liberă era „asediată de complicații”. În aceeași zi două persoane din Spania au fost condamnate la închisoare pentru că publicaseră un pamflet ce ataca politica guvernului. Trei zile mai târziu, *Associated Press* și-a publicat studiul despre

cenzură semi-annual, care raporta că cenzura este în creștere, iar controlul a fost mutat în Orientul Mijlociu, dar a fost întărit în țările de după Cortina de fier. S-a raportat că Uniunea Sovietică controlează complet presa, iar comunicatele corespondenților din străinătate sunt adesea date la o parte, amânate sau denaturate și în țările-satelit mulți corespondenți au fost dați afară. Potrivit unui studiu, presa este liberă în majoritatea Scandinaviei și a Europei de Vest, cu excepția Portugaliei, unde presa locală este controlată și Spania, unde cenzura este extinsă la presă, radio, cărți, filme și chiar la expozițiile de artă. Iordania a închis cenzura și toate depeșele din Israel trebuie să poarte ștampila cenzurii militare. Studiul a arătat, mai departe, că în unele țări latino-americane există cenzură în grade diferite și

că deși, teoretic, Argentina are o presă liberă, în practică guvernul controlează presa.

Juriul ia în considerare „Amerasia”

Acuzațiile împotriva de acum defuncta revistă *Amerasia* că ar deține 1.700 documente secrete ale guvernului U.S., în 1945, au fost recent revăzute de senatorul McCarthy, în goana lui după comuniști, din Departamentul de Stat. El făcuse acuzații că „presiunea de la Casa Albă” a întârziat arestările, „condamnările blânde” i-au ajutat pe inculpați, „spionajul” era implicat în transmiterea de informații Rusiei, iar fostele investigații fuseseră „îmblânzite”. Marele Juriu a făcut cercetări timp de două săptămâni și a declarat (6/15) că n-a găsit nici o dovadă de întârziere și acuzații nefondate, dar a spus că ar trebui întărită securitatea, deoarece ei nu

sunt în măsură să se apere împotriva infiltrării comuniștilor în agențiile guvernamentale și a recomandat ca un alt juriu să continue cercetările la *Amerasia*.

Încă doi arestați ca spioni

Alte două persoane din U.S. au fost arestate în lanțul de evenimente care au început în Anglia, odată cu acuzarea spionului Klaus Fuchs, și arestarea ulterioară în Philadelphia a lui Harry Gold, ca și complice al lui Fuchs. Primul a fost Alfred Dean Slack, un chimist american care a fost arestat (6/15) în Syracuse, New York. Se pare că el a recunoscut că îi dăduse lui Gold o mostră dintr-un puternic explozibil secret (s-a spus că este vorba de „ciclonat” cu o putere explozibilă de câteva ori mai mare decât cea a TNT) și data fabricației acestuia. Al doilea este un mecanic din

New York, care a fost arestat (6/16), acuzat că ar fi dat o informație secretă despre bomba atomică aceluiași Harry Gold.

Noua lege a persoanelor deportate

Președintele Truman a semnat (6/16) o nouă lege ce facilitează intrarea persoanelor deportate în U.S. Aceasta crește numărul persoanelor ce pot fi admise, la un total de 415.744 persoane. El a lăudat-o că ar înlătura „discriminările” împotriva catolicilor și a evreilor. Fosta lege cerea ca acele persoane recunoscute ca persoane deportate să fie în lagăre din Germania, Italia sau Austria înainte de 22 decembrie, 1945, în timp ce noua lege împinge data la 1 ianuarie 1949, ocupându-se și de includerea catolicilor care au fugit din țări comuniste. Noua lege înlătură și prevederea ce fusese

numită anti-evreiască, ce stipula ca 40% dintre persoanele deportate să vină din țările baltice.

Revoltă înnăbușită în Peru

În Arequipa, Peru, a izbucnit o scurtă, dar sângeroasă revoltă (6/14). Organizatorii acesteia afirmă că aceasta a avut ca țintă sfârșitul „tiraniei Juntei militare din Lima” care conduce de când a venit la putere generalul Odria, printr-o revoltă din 1948, și se spune că revolta a fost înnăbușită când Odria l-a interzis pe candidatul opoziției, Gen. Ernesto Montagne, la alegerile prezidențiale din 2 iulie. Totuși, guvernul din Peru n-a recunoscut lucrul acesta, spunând că înregistrarea lui Montagne a fost descalificată pentru că nu era în armonie cu legea. Liderul revoltei a raportat că forțele lui dețineau „control deplin” asupra părții centrale ale acestui

cel mai mare al doilea oraș din Peru, dar în ziua următoare guvernul militar a anunțat că revolta a fost înnăbușită și liderii ei au fost băgați la închisoare.

Unitate în Europa

Cele două chestiuni majore de la mijlocul lunii iunie au fost propusa Uniune Europene pentru plăți (care să se ocupe cu decontarea valurilor europene, astfel încât fiecare țară să poată cumpăra ce vrea de la celelalte țări, cu orice fel de valută din Europa de Vest) și planul Schuman pentru producția din bazinele de cărbune și oțel din Europa. Belgia și Britania au fost cele care au ridicat principalele obiecții față de această Uniune pentru plăți, dar s-a raportat (6/17) că printr-un „compromis considerabil” s-a ajuns la o „înțelegere deplină”. Proiectul încă trebuie pus în fața tuturor guvernelor, dar

nu se așteaptă alte obiecții majore.

În ce privește propunerea Schuman pentru industria bazinelor din Europa, Partidul Laburist britanic a aruncat bomba, când n-a luat în seamă planul și a spus că un guvern socialist nu se poate asocia cu guverne care nu sunt socialiste. Prim-ministrul Attlee a fost pus în situația jenantă de a încerca să explice diferența între politica *partidului* laburist și politica *guvernului* laburist.

Leopold aduce un omagiu Papei

Exilatul rege Leopold al Belgiei, pe a cărui întoarcere s-au certat catolicii și protestanții din țară anul acesta, în trei alegeri diferite, a fost primit într-o audiență de o jumătate de oră la Papa Pius în Roma (6/12). Potrivit biroului de presă din Vatican, această vizită

din „Anul Sfânt” „avea ca unic scop aducerea unui omagiu Sfântului Părinte”

Spania repetă interzicerea protestanților

După un apel al protestanților făcut Generalului Franco pentru protecție, guvernul spaniol a repetat această interzicere a demonstrațiilor publice, prozelitismului și propagandei oricui altcineva în afară de romano-catolici. Repetarea interdicției era cuprinsă într-o scrisoare de la Guvern și adăuga că „centrele conspirației masonice ... fuseseră descoperite în mijlocul protestanților”.

Germania se alătură Consiliului European

Bundestagul (Parlamentul) vest German a votat cu 220 la 152 să se alăture Consiliului Europei

(o organizație a națiunilor europene, care în prezent nu are o putere reală). Cancelarul german Adenauer a spus (6/15): „Drumul Germaniei spre Europa este acum deschis”. Când Consiliul se va întruni în august aceasta va marca prima participare a Germaniei într-o organizație politică internațională, de când guvernul lui Hitler a părăsit Liga Națiunilor, în anul 1933.

Segregare în Africa de Sud

Proiectul de lege în legătură cu segregarea rasială din Africa de Sud a trecut de Cameră (6/13) printr-un vot de 73 la 58. Apoi a fost trimis Senatului, pentru a fi luat în considerare. Ministrul J. G. Strydom a spus că doar printr-o astfel de legislație „țara va putea fi salvată de la o baie de sânge” și a adăugat că „doar segregarea poate împiedica

bastardizarea rasei albe". Musulmanii, cărora le-ar plăcea să aibă o zonă alocată pentru ei, au protestat (6/11), spunând că „sunt în joc religia și moscheile noastre” și speră că factorul religios va pune tot Islamul de partea lor. Comitetul de muncă din Transvaal a cerut tuturor prim-miniștrilor din Federația Britanică să excludă Africa de Sud din Federație dacă încetează să mai „asuprească populația de culoare”.

Planul pentru Ierusalim eșuează

Consiliul Epitropiei U.N. a hotărât (6/14) să

pună capăt încercărilor de cinci luni de a internaționaliza Ierusalimul. Declarându-și eforturile un eșec acesta a trimis problema înapoi Adunării Generale, pentru a fi studiată. Atât Israelul cât și Iordania au luat o poziție anti-internaționalizare.

„Luna de bunătate” a musulmanilor

Pentru cei aproximativ 221.000.000 de musulmani din lume luna „sfântă” Ramadan a început pe 16 iunie. În această lună ei postesc zilnic, din zori până la apus, mănâncă o masă seara, după apus, și oferă hrană și îmbrăcăminte

oamenilor necăjiți din toate comunitățile musulmane din lume.

Dificultăți ale comuniștilor chinezi

Conducătorul guvernului comunist chinez, Mao Tze tung a anunțat (6/13) că 1.000.000 de naționaliști au fost capturați sau uciși de când au fost învinse armatele naționaliste și încă mai sunt 400.000 de gherile care deranjează guvernul comunist. El le-a mai spus chinezilor să nu se aștepte la o rezolvare a problemelor lor economice încă trei ani sau mai mult de acum încolo.

New York-ul își umple cupa

Criza de apă din New York este un subiect de discuție de la o coastă la alta, din decembrie, anul trecut, când s-a anunțat pentru prima dată această stare critică. La 1 iunie 1950 orașul a oferit cifre care arată o economie remarcabilă de apă, în cele șase luni de la începerea anului, ca urmare a unui program intensificat de conservare a apei din partea cetățenilor. Data de 1 iunie a fost stabilită ca dată limită pentru alte restricții hotărâtoare.

Deși limita de atunci a descoperit că rezervoarele aveau aproximativ 22.000.000.000 galoane sub capacitatea de 253,136.000.000 galoane, perspectivele erau mult mai luminoase decât se sperase în decembrie trecut. De la o capacitate efectivă în iunie 1949 proviziile au scăzut și până în decembrie ajunseseră la un punct critic de numai 33.4% din capacitate și orașul ajunsesese la marginea dezastrului. Atunci a început programul de conservare voluntar. În spatele sloganurilor populare și a vacanțelor fără baie și fără apă întreg orașul a intrat în joc. Vehiculele comerciale purtau adesea pancarte ce anunțau fie că rămăseseră murdare pentru că economiseau apa, fie fuseseră spălate în afara orașului. Rezultatul final, mult mai bun decât își imaginase cineva, a arătat o economisire, până la 1 iunie, de

55.000.000.000 galoane, reprezentând o economisire medie de 300.000.000 galoane pe zi. Acest lucru poate fi ilustrat arătând că s-a economisit suficientă apă pentru a acoperi toată insula Manhattan din New York (douăzeci și două de mile pătrate) cu douăsprezece picioare de apă. Sau, dacă preferați, apa cu care ați putea face un lac adânc de 201 picioare, pe tot cuprinsul Central Park. La 19 iunie rezervoarele din oraș ajunseseră la o capacitate de 94%, în comparație cu 93,8% de anul trecut.

Oficialii și-au dat seama că pentru a face un adevărat succes din campania de economisire a apei va fi necesar ajutorul ploii, venită la momentul oportun. În încercarea de a asigura ploaia, orașul s-a transformat într-un aducător de ploaie artificial. Sub îndrumarea meteorologului Dr. Wallace E. Howell a fost studiat și inaugurat un program de spargere a norilor, de deasupra rezervoarelor, cu fum de iodură de argint. În primăvară, încântătoarea ploaie a venit peste zonele Catskills și în Westchester, ajutând literal în criza de apă. Cu toate acestea, a fost imposibil să se determine cu siguranță rezultatele adevărate ale iodurii de argint asupra norilor. Experții în producerea ploii au puncte de vedere diferite și Dr. Howell a

refuzat clar să accepte credit pentru ploaie datorită experimentelor sale, chiar și atunci când ploaia sau zăpada au însoțit tratamentele sale asupra norilor sau le-a urmat.

Un cardinal se grăbește acolo unde cei care produc ploaia le e frică să pășească

Dar dacă Dr. Howell a fost reținut sau doar modest, refuzând merit pentru ploaie, a existat cineva care n-a fost așa. Acesta este cardinalul franciscan Spellman. Pe 11 decembrie, 1949 el a emis un ordin prin toate bisericile catolice locale să se roage pentru ploaie. Acest ordin a fost anulat în iunie, cu acest comentariu al Arhiepiscopiei din New York: „Eminența sa a spus că era evident că Dumnezeu, în bunătatea și mila lui, a binevoit să răspundă la rugăciunile umililor săi slujitori, dându-le ploaie din belșug”. Deși pentru mulți ar părea culmea îngâmfării ca un cardinal să-și atribuie merit pentru ploaie, aceștia sunt în perfectă armonie cu politica bisericii cardinalului de a înșfăca merit cât mai mult posibil.

În privința ploii, nimeni nu va pune la îndoială abilitatea Creatorului de a o aduce. Și, mai mult decât atât, Biblia folosește ploaia în mod literal și figurat, ca un simbol minunat al binecuvântărilor pe care Dumnezeu le poate revărsa asupra creaturilor. De asemenea, ne aducem aminte de cazurile din viața profetului Ilie, când s-a rugat pentru oprirea ploii și mai târziu pentru venirea ei, cu rezultate precise în ambele situații. (Iacov 5:17,18) Aceasta n-a fost o întâmplare, deoarece rugăciunile profetului erau legate direct de chestiuni în care era implicat numele lui Dumnezeu.

Programul de conservare a apei din New York a demonstrat, fără doar și poate, rezultele cooperării celor preocupați de binele public. Cardinalul și-a atribuit meritul pentru producerea ploii, dar nu există nici cea mai mică dovadă care să arate că el este un fel de Ilie modern.

Evenimentul special al anului 1950

Dintre toate evenimentele programate pentru acest an extraordinar, 1950, cel mai important pentru toți oamenii cu bunăvoință este

Congresul internațional al martorilor lui Iehova

30 iulie-6 august, 1950

Pentru această ocazie mii de martori ai lui Iehova, din peste cincizeci de națiuni și insule ale mării, se vor aduna în orașul New York, pentru a afla mai multe despre cerințele lui Dumnezeu și pentru a fi mai bine echipați să ducă educația din Bibie la alții. Sunteți invitați în mod cordial să participați la toate sesiunile acestei adunări a oamenilor temători de Dumnezeu. Vă invităm să auziți în special tema:

Poți tu trăi pentru totdeauna în fericire pe pământ?

Discurs public din Biblie, gratuit de

N. H. KNORR

Președinte al Societății Turnul de Veghere

6 AUGUST, ORA 3 P.M.

STADIONUL YANKEE

NEW YORK City

Dacă vă interesează să vă trăiți viața din plin, dacă tânjiți după viață veșnică pe pământ, atunci ascultați această discuție luminoasă.

Locuitorii orașului New York și cei din împrejurimi pot asculta cuvântarea *Poți tu trăi pentru totdeauna în fericire pe pământ*

La Stația Radio WBBR, pe frecvența 1330

